

Grev-Direnif Rehberi

Deneyimler, Dersler, İlkeler

Grev-Direnif Rehberi

Grev ya da direnişe çıkan işçiler, yaptığımız sohbetlerde, kendileri bir mücadelenin içinde yer alana kadar ne grevden ne de direnişten haberdar olduklarını dile getiriyorlar. İŞçiler, grev komiteleri, işyeri komiteleri, toplu sözleşme komiteleri ve dayanışma komitelerinden haberdar olmadıkları gibi, işyerinde başlayan mücadelenin diğeri işyerlerine de ulaştırılması ve mücadelenin yalnız kalmaması için ne yapmaları gerektiğini de bilmiyorlar. Çünkü her ne kadar işçiler grev ya da direnişe çıktıktan sonra bazı Şeyleri ğreniyorlarsa da temel konularda eksiklik devam ediyor. Oysa sendikaların bizzat grev ve direniş alanlarını birer mücadele okuluna çevirerek bu alanların nasıl örgütlenmesi gerektiğii, sendikal hareketin gelişimi, sınıf siyaseti ve işçi sınıfının uluslararası mücadelesinin önemi gibi konularda eğitimler yapması, işçileri her açıdan ilerletecektir.

Bu açıdan grev ve direniş deneyimlerinin öğrenilmesi, geçmişin mücadele geleneğinin bugüne taşınması çok önemlidir. AŞağıda yer alan yazılar, bizzat grev ve direniş alanlarından hareketle, geçmişin deneyimleriyle birleştirilerek yazılmış ve İŞçi Dayanışması bülteninin çeşitli sayılarında yayınlanmıştı. Bu yazıların okunması, tartiŐılması, grev ve direnişteki işçilere taşınması işçi sınıfının mücadelesi açısından oldukça yararlı olacaktır.

Uluslararası İŞçi Dayanışması Derneğii

uidder.org

twitter.com/uid_der

facebook.com/uidder.org

İçindekiler

Grev ve Direniş Alanları Mücadele Okuludur	5
Grev ve Direniş Alanları Nasıl Örgütlenmeli?	7
Grev İşçi Sınıfının Mücadele Okuludur	11
Grev Nedir, İşçiler Greve Nasıl Hazırlanmalıdır?	15
Grev Komiteleri	18
Grev ve Direnişleri İşçilerin Ortak Mücadelesine Çevirelim.....	21
Grev ve Direnişler Nasıl Güçlenir?	24
Mücadele Okulundan Geçmek.....	26
Sınıf Dayanışmasının Önemi.....	29
İşçiler Sahip Çıkmadıkça Direnişler Başarıya Ulaşamaz.....	31
İşçilerin Uluslararası Dayanışması Neden Önemlidir?	34
İşyeri Temsilcileri İşçilerin Temsilcileri Olmalıdır!	37
İşyeri Komiteleri.....	40
Metal Fırtınası: Güç İşçide!.....	43
Metal İşçisi Boyun Eğmiyor, Eğmeyecek!	47

Grev ve Direniş Alanları Mücadele Okuludur

Grev ya da direnişe çıkan işçiler, kendileri bir mücadelenin içinde yer alana kadar ne grevden ne de direnişten haberdar olduklarını dile getiriyorlar. İşçiler, grev komiteleri, işyeri komiteleri, toplu sözleşme komiteleri ve dayanışma komitelerinden haberdar olmadıkları gibi, işyerinde başlayan mücadelenin diğer işyerlerine de ulaştırılması ve mücadelenin yalnız kalmaması için ne yapmaları gerektiğini de bilmiyorlar.

Türkiye işçi sınıfı hareketi uzun yıllardır bir durgunluk içindedir. Burjuvazinin ve onların hükümetlerinin ardına devreye soktukları saldırılara gerektiği gibi yanıt verilememiş ve bu nedenle işçi sınıfı kazandığı haklarını büyük ölçüde yitirmiştir. İşçi sınıfının sendikal ve siyasal mücadelesinin ge-

rilemesinde hiç kuşku yok ki 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin önemli bir rolü vardır. O günden bu yana sendikalar sürekli olarak kan kaybetmiş ve işçi sınıfı patronlar sınıfı karşısına güçlü bir mücadeleyle çıkamamıştır. Özellikle bürokratik zihniyetin tüm sendikalara yerleşmesi ve bürokrat

sendikacıların sendikalara çöreklenmesiyle birlikte, işçi sınıfı hareketi tam anlamıyla felce uğratılmıştır.

Sendikalara yerleşen bu bürokrat sendikacıların mücadele etmek ve işçilerin haklarını ilerletmek gibi birertleri kesinlikle yoktur. Bürokrat sendikacıların sendikalarda tümüyle egemen pozisyona gelmesi, işçi mücadelesinin gerilemesi ve geçmişin deneyimli işçi kuşaklarıyla bugünün işçilerinin bağlarının kopması sonucu, sendikaların taban örgütlülükleri alabildiğine zayıflamıştır. Burjuvazinin ideolojik saldırılarıyla da birleşen bu süreç, özellikle yeni kuşak işçilerin sınıf olma, kendi hakkını arama, bu noktada patrona karşı birleşme, sendikalaşma ve sendikalara sahip çıkma gibi en temel reflekslerden ve sınıf bilincinden yoksun kalmasına neden olmuştur. Son süreçteki grev ve direnişlerde de görüyoruz ki, geçmişin mücadele deneyimlerinden yoksun kalan bugünün işçileri ne yapacaklarını bilemiyorlar.

Grev ya da direnişe çıkan işçiler, yaptığımız sohbetlerde, kendileri bir mücadelenin içinde yer alana kadar ne grevden ne de direnişten haberdar olduklarını dile getiriyorlar. İşçiler, grev komiteleri, işyeri komiteleri, toplu sözleşme komiteleri ve dayanışma komitelerinden haberdar olmadıkları gibi, işyerinde başlayan mücadelenin diğer işyerlerine de ulaştırılması ve mücadelenin yalnız kalmaması için ne yapmaları gerektiğini de bilmiyor-

lar. Çünkü her ne kadar işçiler grev ya da direnişe çıktıktan sonra bazı şeyleri öğreniyorlarsa da temel konularda eksiklik devam ediyor. Oysa sendikaların bizzat grev ve direniş alanlarını birer mücadele okuluna çevirerek bu alanların nasıl örgütlenmesi gerektiği, sendikal hareketin gelişimi, sınıf siyaseti ve işçi sınıfının uluslararası mücadelesinin önemi gibi konularda eğitimler yapması, işçileri her açıdan ilerletecektir. O güne kadar kendi fabrikasından ötesini görmeyen ve başka işçilerin mücadelesiyle ilgilenmeyen işçi, sorunlarının sınıfın ortak sorunları olduğunun ve diğer işçiler bu mücadeleye sahip çıktığı ölçüde kendisinin kazanım elde edebileceğinin bilincine varacaktır. Grev ya da direniş sona erdikten sonra işçi, gerisin geri grev ve direnişe çıktığı ilk ana dönmeyecek ve sınıfının sorunlarıyla ilgilenen sınıf bilinçli bir işçi haline gelebilecektir.

Bu açıdan grev ve direniş deneyimlerinin öğrenilmesi, geçmişin mücadele geleneğinin bugüne taşınması çok önemlidir. Aşağıda yer alan yazılar, bizzat grev ve direniş alanlarından hareketle, geçmişin deneyimleriyle birleştirilerek yazılmış ve İşçi Dayanışması bülteninin çeşitli sayılarında yayınlanmıştı. Bu yazıların okunması, tartışılması, grev ve direnişteki işçilere taşınması işçi sınıfının mücadelesi açısından oldukça yararlı olacaktır.

1 Ağustos 2014

Grev ve Direniş Alanları Nasıl Örgütlenmeli?

İşçi sınıfının mücadele tarihinde kendisine yer bulmuş çok önemli bir söz var: “Grev İşçi Sınıfının Okuludur.” Geleneklerimiz, sahip çıkılmadığında unutulup gitmektedir. Geçmişte, özellikle 12 Eylül 1980 öncesinde, grev alanları işçilerin kendilerini eğittikleri bir okul işlevi görmekteydi. Greve çıkmış her işçi, o güne kadar kendisine anlatılmış, öğretilmiş olan her şeyi yaşayarak, yaparak öğreniyor ve kavriyordu.

Greve çıkıldığında çadırdan güvenliğe, nöbetten yemeğe, misafir karşılamadan basına yapılacak açıklamalara kadar **her bir iş, oluşturulan komiteler aracılığıyla işbölümü temelinde örgütleniyordu.** Bu şekilde örgütlü olmak, işçilere moral ve güven veriyordu.

“Grev yeri bayram oldu, halay çekenlerle doldu” türküsünde olduğu gibi grev alanı cıvıl cıvıl olurdu. İşçiler, grevin işçilerin üretimden gelen gücünü kullanması anlamına geldiğini bilir ve haklarını patrona kabul ettirebilmek için bu gücü kullanmaktan geri durmazlardı. Bu nedenle, toplu sözleşme dönemlerinde grev olasılığını hesaba katarak, aylar öncesinden başlayarak tüm hazırlıklarını yapmaya girişirlerdi. İşçi evlerinde, sokaklarda ve kahvehanelerde grev konu-

lurdu. Eski kuşak işçiler deneyimlerini heyecanla, okunan kitap yaprakları gibi tane tane anlatırlardı. “Grev zincirin halkaları gibidir, kol kola girip birbirinizi sımsıkı tutacaksınız. Hele bir yerinden kopmaya görsün, başıboşluk ve dağınıklık o saat baş gösterir. Patronun perde arkasında pusuda beklediğini sakın aklınızdan çıkarmayın” diye de uyarırlardı.

Bir fabrikada grev başladığında **işçi eşleri, çocukları, konu komşu grev yerindekileri yalnız bırakmazlardı.** Yapılan işbölümü sonucunda grev yerlerinde yemekler pişirilir ve işçi eşleri de bu işbölümünün içinde yer alırdı. Grev alanı düzenli tutulur, işçiler grev çadırını ikinci evleri gibi bilirlerdi. İşçiler gerçek dostlarını ya da düşmanlarını asıl grev alanında tanırlardı. Ancak tüm bunların olabilmesi için **grev alanının baştan sona örgütlenmesi ve işbölümünün yapılması gerekir.** Grev ya da direniş alanının, **boşa zaman tüketilen bir yer olmadığı bilince çıkartılmalıdır.** Geçmişte tam da böyle düşünüldüğü

içindir ki, grev alanında gazeteler ve romanlar okunur, işçi sınıfının mücadele tarihi üzerine tartışmalar yürütülürdü.

Grev ve direniş alanlarında **çeşitli etkinlikler düzenlenir ve işçilerin morali yüksek tutulurdu.** Çünkü moral açıdan çökmek, işçiler arasındaki dağınık olmayı ve direnişin tükenmesini de beraberinde getirir. Grev hazırlıkları kapsamında **önceden bir fon oluşturulması çok önemlidir.** Bugünler için oluşturulan fonlarla işçilerin temel ihtiyaçları karşılanır, ücret almayan işçilerin mücadeleyi terk edeceğini düşünen patronun hevesi kursağında bırakılırdı.

İşçiler örgütlü oldukları ve haklarının takipçisi oldukları için patronlar istedikleri gibi işçi atamazlardı. Pek çok örnekten de biliyoruz: **İşçiler işten atılan arkadaşlarına sahip çıkar ve çoğunlukla patronun geri adım atması için ya üretimi durdurur ya da yavaşlatırlardı.** Grev sözcüğü patronlara korku salarken, işçilerin gücünü

ortaya koymaktaydı. Bu nedenle, işçiler greve başvurmasınlar diye patronlar işçilerin örgütlü gücünü kırmak için ellerinden geleni yapardı. İşçilerin mücadelesini durduramayan patronlar, 12 Eylül 1980'de orduyu işbaşına çağırarak ve askeri faşist darbeye işçi sınıfının örgütlü gücü kırılacaktı. Ama patronlar işçilerin mücadelesini de grevleri de durduramayacaklardı. 1986'da Netaş ve Derby grevleri, 1987'de binlerce deri işçisinin başlattığı Kazlıçeşme direnişi, 1989 Bahar Eylemleri ve Migros grevi işçilerin örgütlü mücadelesinin moral verici örnekleri oldular.

Fakat görüyoruz ki grev ve direniş alanları geçmişteki gibi örgütlenmiyor. Geçmişin mücadele geleneğini bugünün işçilerine aktarması gereken **sendikalar görevlerini yapmıyorlar**. Bu yönde bilgi ve deneyime sahip olmayan işçiler, grev ve direnişe çıktıklarında nelerle karşılaşacaklarını bilmiyorlar. Ne işbölümü yapılmakta ne bu kapsamda çeşitli komiteler oluşturulmakta ne de direniş alanı tüm

yönleriyle örgütlenmektedir. Tam anlamıyla bir başıbozukluk egemendir direniş alanlarında. **Sendikalar işçileri öylece bir bekleyişe itmekte, dağınık olan ve can sıkıntısıyla ne yapacağını bilemeyen işçiler arasında kısa zamanda moral bozukluğu oluşmaktadır**. Böyle olunca da işçiler ya mücadeleyi bırakıp gitmekte ya da aralarında sürtüşmeler başlamakta ve gerginlikler işçileri birbirinden uzaklaştırmaktadır. İşçilerin okulu olması gereken direniş alanının kısa zamanda kahvehaneye dönüşmesinin nedeni işte budur.

Geçmişteki deneyimlere sahip çıkmalı ve bugüne aktarmalıyız. Geçmişin mücadele geleneklerinin bugüne aktarılması, işçilerin eğitilmesi ve bilinçlendirilmesi için sendikalar üzerine düşen görevleri yerine getirmelidirler. İşçi kardeşlerimiz şunu bilmeliler ki, grev ve direniş alanları mücadele okuluna dönüştürülmeden, patronlara karşı durmamız ve haklarımızı elde etmemiz mümkün olmayacaktır.

16 Nisan 2013

Mücadeleye atılmadan önce dayanışma fonları oluşturmak hayati önemdedir

Grev-direniş alanlarında vakit çok iyi değerlendirilmeli, çeşitli etkinliklerle, eğitimlerle, saptanmış konuların tartışılmasıyla geçirilmelidir

Her iş, komiteler aracılığıyla işbölümü temelinde örgütlenmelidir

İşçi aileleri grev yerindekileri yalnız bırakmamalıdır

Grev İşçi Sınıfının Mücadele Okuludur

Grevler sınıfın özgüvenini tazelediği, dayanışmanın örüldüğü ve kazanma arzusunun perçinlendiği zorlu mücadelelerdir. Yaşanan her grev, işçiler için muazzam bir eğitim ve mücadele okulu olmaya adaydır. **Grev, sınıfın üretime gelen gücünün işçiler tarafından apaçık görüldüğü ve patronlarla doğrudan yüz yüze gelen bir kavga alanıdır.** Bu gücün önemini bilen burjuvazi, grevi işçilerin elini kolunu kavuşturup oturdukları, etkisiz bir araca dönüştürmeye çalışır.

Son dönemde yaşanan grevlerin ortak eksikliklerinden biri, greve çıkılmasına rağmen **işçilerin hazırlıksız oluşlarıydı.** Grev yerlerine yaptığımız ziyaretlerde işçiler, “grev öncesinde bir mücadele fonu, grev komitesi oluşturmuş muydunuz, ailelerinizi greve hazırlamış mıydınız, çevredeki işyerlerinden işçilerle bağ kurmuş muydunuz” gibi sorulara, sanki ilk kez duyuyormuşçasına “hayır” yanıtını veriyorlardı. Oysa bilindiği gibi hazırlıksız mücadeleye tutuşanlar yenilmeye mahkûmdurlar. Bu

İşçiler, “grev öncesinde bir mücadele fonu, grev komitesi oluşturmuş muydunuz, ailelerinizi greve hazırlamış mıydınız, çevredeki işyerlerinden işçilerle bağ kurmuş muydunuz” gibi sorulara, sanki ilk kez duyuyormuşçasına “hayır” yanıtını veriyorlar. Oysa hazırlıksız mücadeleye tutuşanlar yenilmeye mahkûmdurlar.

dersi çok iyi bilen burjuvazi, başlayan grevden işçilerin kazançlı çıkması ve grevin dalga dalga tüm işçi sınıfını etkilemesini engellemek için türlü önlemler almaya başlar. **Düzen, yasalarıyla greve engeller koyar.** Polis, faşist çeteler ve grev kırıcıları eliyle, grev baltalanmaya çalışılır. Burjuva medya işçilerin taleplerini çarpıtarak, grevin toplum nezdinde destek görmesine engel olacak yayınlar yapar. Yaşadığımız son örneklerde de grevci işçiler bu çarpıtma, saldırı ve engellemelerle defalarca karşı karşıya geldiler.

Birçok grevin ortak eksiklerinden biri de **grev kırıcılarına engel olunamamasıdır.** Yasaların grev kırıcılığına çanak tutması pat-

Tekel direniş, işçilerin alttan gelen zorlamasıyla sınıf dayanışmasının anlamlı örneklerine şahit olmuştuk.

ronların elini kuvvetlendirmektedir. Taşeron ve kapsam dışı çalıştırmalar ile grev kırıcılar korunmaktadır. Kimi işyerlerinde işçilerin bir kısmı greve katılmamaktadır. Tüm bunlar sonucunda grevin etkisi zayıflamakta ve tam bir başarı sağlanamamaktadır. Kimi işyerlerinde makineler grev öncesinde alınıp taşınmakta, işçiler boş bina önünde beklemeye mahkûm edilmektedirler. **Grev kırıcılara karşı her yoldan mücadele etmek işçilerin en meşru hakkıdır. Fakat “yasalara riayet etmek” adına işçilerin eli kolu bağlanmakta, üretim sürmekte, grev sürüncemeye bırakılmaktadır.**

Grevler sınıfın özgüven kazandığı

mücadele dönemleridir. İşçilerin yaşadığı yalnızlık hissi daha grevin ilk günü yok olmaya başlar. Grev öncelikle “bu işyerinde bir şey olmaz” anlayışını taşıyan işçilerin bu türden olumsuz fikirlerini yok eder. Yıllardır birlikte çalışan işçilerin kaynaşmasını sağlar. Grev öncesindeki rekabet, bencillik ve neme lazımcılık, yerini kolektif bir mücadele ruhuna bırakır. **Grev sınıfın sorunlarının ortak, mücadelesinin bir olduğunu ortaya çıkarır. Ancak bu olumlu havanın korunması için, güçlü bir dayanışma ağının örülmesi, işçilerin her türlü zorluğa hazırlıklı olmaları yönünde eğitilmeleri ve grevdeki tüm**

işçilerin iyi bir işbölümü temelinde örgütlenmiş olmaları gerekir. Kuşkusuz bunu ilk elden yapması gereken sendikalardır. Ne var ki sendika ve konfederasyonların başına çöreklenmiş bürokratlar, bırakalım grevi ilerletmeyi, çoğu zaman işçilere köstek olmaktadır. Aynı sendikaya bağlı farklı işyerlerinden dahi grev yerine ziyaretler örgütlenmektedir. Üstelik sendikacıların kontrolü dışında yapılan işçi ziyaretleri bürokratlar tarafından engellenmeye çalışılmaktadır.

Grev yerlerine yaptığımız ziyaretlerde kimi kez grev pankartının asılması dışında hiçbir hazırlığı yapılmadığını görüyoruz. Grevlerin en önemli simgelerinden olan grev çadırları, patronların ve kolluk kuvvetlerinin baskı ve engellemelerine boyun eğilerek kurulmuyor. Çoğu kez grev yerine gözcülerden başka işçi gelmediği gibi, onlar da sürekli yerlerinde bulunmuyorlar. Grevin nedenlerini, taleplerini dile getiren panolar ve dövizler hazırlanmıyor. Grev yerinde geçirilen zamanda eğitsel çalışmalar,

okumalar, tartışmalar yapılmıyor. Grevci işçilere sendika kasasından ödenmesi gereken ödenekler verilmiyor.

Sınıfımızın geçmişte başarıyla gerçekleştirdiği grev mücadeleleri bizlere örnek olmalıdır. Grevin yasak olduğu dönemde gerçekleşen Kavel

grevi bu yasağı paramparça etmiştir. Başarının arkasında işçilerin ve sendikaların kararlı, haklı ve meşru mücadele anlayışı vardı.

Kozlu ve Zonguldak madencilerinin grevleri kentin tüm işçilerini sarmış, grev şehrin bütününe sıçramıştı. Nice grevde grev kırıcılar ve greve saldıran faşistler dövülüp dışarı atılmışlardı.

DGM'lere, faşizme karşı siyasi grevler örgütlenmişti. Grevlerin başarıya ulaşmasının yolu bellidir: greve sıkı bir şekilde hazırlanmak, toplumsal destek kazanmak ve grev kırıcılığına izin vermemek. Bizler kendi gücümüze güvenmeli ve mücadele araçlarımıza dört elle sahip çıkmalıyız.

Grev ve direnişler, işyerinin önünde pasif bir şekilde bekleyerek kazanılmaz. Mücadeleyi diğer işyerlerine, işçi mahallelerine duyurmak, işçi ailelerinin ve diğer işçilerin desteğini kazanmak için iyi bir planlama yapmak şarttır. Grev çadırları, patronların ve polisin baskı ve engellemelerine rağmen kurulmalı, sorunların tartışıldığı, işlerin planlandığı bir mücadele karargahı olarak organize edilmelidir.

grevleri kentin tüm işçilerini sarmış, grev şehrin bütününe sıçramıştı. Nice grevde grev kırıcılar ve greve saldıran faşistler dövülüp dışarı atılmışlardı.

DGM'lere, faşizme karşı siyasi grevler örgütlenmişti. Grevlerin başarıya ulaşmasının yolu bellidir: greve sıkı bir şekilde hazırlanmak, toplumsal destek kazanmak ve grev kırıcılığına izin vermemek. Bizler kendi gücümüze güvenmeli ve mücadele araçlarımıza dört elle sahip çıkmalıyız.

grevleri kentin tüm işçilerini sarmış, grev şehrin bütününe sıçramıştı. Nice grevde grev kırıcılar ve greve saldıran faşistler dövülüp dışarı atılmışlardı.

DGM'lere, faşizme karşı siyasi grevler örgütlenmişti. Grevlerin başarıya ulaşmasının yolu bellidir: greve sıkı bir şekilde hazırlanmak, toplumsal destek kazanmak ve grev kırıcılığına izin vermemek. Bizler kendi gücümüze güvenmeli ve mücadele araçlarımıza dört elle sahip çıkmalıyız.

grevleri kentin tüm işçilerini sarmış, grev şehrin bütününe sıçramıştı. Nice grevde grev kırıcılar ve greve saldıran faşistler dövülüp dışarı atılmışlardı.

DGM'lere, faşizme karşı siyasi grevler örgütlenmişti. Grevlerin başarıya ulaşmasının yolu bellidir: greve sıkı bir şekilde hazırlanmak, toplumsal destek kazanmak ve grev kırıcılığına izin vermemek. Bizler kendi gücümüze güvenmeli ve mücadele araçlarımıza dört elle sahip çıkmalıyız.

grevleri kentin tüm işçilerini sarmış, grev şehrin bütününe sıçramıştı. Nice grevde grev kırıcılar ve greve saldıran faşistler dövülüp dışarı atılmışlardı.

DGM'lere, faşizme karşı siyasi grevler örgütlenmişti. Grevlerin başarıya ulaşmasının yolu bellidir: greve sıkı bir şekilde hazırlanmak, toplumsal destek kazanmak ve grev kırıcılığına izin vermemek. Bizler kendi gücümüze güvenmeli ve mücadele araçlarımıza dört elle sahip çıkmalıyız.

grevleri kentin tüm işçilerini sarmış, grev şehrin bütününe sıçramıştı. Nice grevde grev kırıcılar ve greve saldıran faşistler dövülüp dışarı atılmışlardı.

Grev Nedir, İşçiler Greve Nasıl Hazırlanmalıdır?

Grev nedir ve işçiler greve nasıl hazırlanmalıdır tartışmaları, özellikle 1980 öncesinde Maden-İş'in MESS'e karşı yürüttüğü grevleri gündeme getirdi. Bilmiyoruz ki tarih, geride kalan anılar yığını değildir. Tarih, işçi sınıfının mücadele deneyimleriyle doludur. Bugünkü mücadelelerde yol almak ve grev-direnışleri başarıya ulaştırmak için mutlaka sınıfımızın deneyimlerine dönüp bakmalıyız. Dersler çıkartmalı ve bu derslerden yararlanarak patronların karşısına güçlü ve bilinçli bir şekilde dikilmeliyiz.

Grev işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanmalarınıdır. İşçiler çalışmadan ve üretmeden patronlar bir hiçtir. Patronlar, işçiler çarkları döndürdüğü ve ürettiği sürece sermayelerini büyütürler. Bu gerçeği çok iyi bilen patronlar, işçilerin örgütlülüğünün önüne geçmeye çalışırlar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, işçilerin mücadelesinin gelişmesine mani olamazlar. Özellikle üretimden gelen güçlerinin farkına varan ve örgütlü davranan işçiler, patronların karşısına gururla dikilirler. Grev günü geldiğinde işçiler şalterleri indirir ve üretimi

durdururlar. Grevler bütün toplumu etkileme gücüne sahiptir. Örneğin metal işçilerinin greve çıkarak otomobil, buzdolabı, televizyon, çamaşır makinesi üretmemesi kısa zamanda etkisini diğer sektörlerde de gösterir. Unutmayalım ki, **kapitalizmde neredeyse her sektör birbirine bağlıdır ve özellikle de metal sektörü ana sektörlerin başında gelmektedir.** Patronlar grevi kararlılıkla yürüten işçilerin taleplerine boyun eğmek zorunda kalırlar. Grev silahını kuşanan işçiler kendi güçlerinin farkına varır, bir sınıf halinde mücadele etmenin heyecan ve mutluluğunu yaşarlar. Bu nedenle grev, aynı zamanda, işçilerin birlik, dayanışma ve mücadele okuludur.

Grevin gücünü çok iyi bilen patronlar ve onların hükümetleri grevleri bastırmak, yasaklamak ve grevci işçileri yalnızlaştırmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Nitekim 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin bir ürünü olan yürürlükteki grev yasaları, işçilerin haklarını kısıtlıyor ve patronların ellerini güçlendiriyor. Örneğin greve çıkmak için tam 60

gün önceden patronlara haber verilmesi şartı koşuluyor. Daha önemlisi, bu yasalar, grev nöbetini dört kişiyle sınırlayarak işçilerin güçlü bir şekilde işyeri önünde mücadele yürütmesinin önüne dikiliyor. Keza hükümetler patronların şikâyetlerini dikkate alarak grevi erteleyebiliyor veya yasaklayabiliyorlar. Tüm bu engellemeler işçilerin grev silahını kuşanarak birbirlerini desteklemesini, grevin etkisinin büyütülmesini engellemek için yapılmaktadır.

Bu meselenin bir yönüdür. Meselenin diğer bir yönü ise işçilerin greve nasıl hazırlanması gerektiğidir. Unutmayalım ki, **grev bir blöf değil, işçilerin patronlara karşı kullandığı bir mücadele silahıdır.** Grevi kazanmak için, mutlaka çok iyi bir ön hazırlık yapmak gerekiyor. **İşçiler, grevin sorumluluğunu almadan, bu yönde bir bilinç ve örgütlülük yaratılmadan, aileler grevin bir parçası haline getirilmeden, dayanışma grevleri örgütlenmeden mücadelenin kolayından kazanımla sonuçlanması pek olası değildir.**

Örneğin, 1980 öncesinde MESS'in dayatmalarına karşı duran Maden-İş, **toplu sözleşme komiteleri** kurmuş ve işçileri sürecin aktif bir parçası haline getirmişti. **İşyerlerinde bölümlere/ünitelere kadar alt-komiteler biçiminde örgütlenen** Maden-İş, hem toplu sözleşme taleplerini işçilerle birlikte hazırlamış hem de grev kararını binlerce işçinin katılımıyla almıştı. Maden-İş'in örgütlediği **bu grevlerin en önemli özelliklerinden biri de, mahalle mahalle doluşarak ailelerin örgütlenmesi ve grev sürecinin bir parçası haline getirilmesiydi.** İşyeri önleri ve grev çadırları işçilerin boş zaman öldürdükleri yerler değil, eğitimlerin yapıldığı, sınıf mücadelesinin sorunlarının tartışıldığı yerlerdi. Böylece bu grevler tam anlamıyla işçilerin birer mücadele okuluna dönüştürülmüştü. Nitekim böylesi bir mücadele verdikleri için, metal işçileri MESS'in

dayatmalarını parçalayabilmişlerdi.

Maden-İş'in MESS'e karşı yürüttüğü mücadelelerin üzerinden uzun sayılabilecek bir zaman geçti. 12 Eylül darbesiyle örgütlülüğü dağıtılan işçi sınıfı, eskisi gibi grev silahını kuşanarak patronların karşısına dikilemiyor. Sendikaların başına çöreklenen sendika bürokratları, sıfır zamlı sözleşmelere, düşük asgari ücrete, uzun çalışma saatlerine, iş cinayetlerine, emeklilik hakkının yok edilmesine, sağlık ve eğitim hakkının paralı ve pahalı hale getirilmesine karşı işçi sınıfının grevlerle yanıt vermesinin önüne geçiyor. **Bu durumu tersine çevirebilmenin yolu, işyerlerinde taban örgütlülüğünün güçlendirilmesinden ve sendikaların sınıf mücadeleciler bir çizgiye çekilmesinden geçmektedir.**

15 Nisan 2011

Grev Komiteleri

İşçilerin grevi kazanması için örgütlü ve hazırlıklı olmaları gerekir. Patronlar ellerindeki tüm olanakları kullanarak grevi kırmak, işçileri bölmek isterler ve baskılarla greve son vermeye çalışırlar. Patronların saldırılarına karşı durmak ve grevi kazanmak için en temel araçlardan biridir grev komiteleri! Grev ancak işçilerin örgütlü, disiplinli ve ortak mücadelesi sayesinde kazanılabilir. Patronlara, anti-demokratik yasalara ve grev kırıcılarına karşı, grevi başarıyla sonuçlandırmada grev komiteleri işçilere öncülük eder.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu örgütsüzlük ve dağınıklık, kendisini grev mücadelelerinde de gösteriyor. Son yıllarda yaşanan grevlerde, grev komiteleri ya hiç örgütlenmiyor ya da eksik örgütleniyor. Böylece işçiler önemli bir mücadele silahından yoksun kaldıkları için, grevlerde, patronlar karşısında örgütsüz ve dağınık bir manzara çiziyorlar. Oysa **grev ya da direnişlerde, işçilerin mücadeleye hazırlanmasında, sevk ve idare edilmesinde ve uzun soluklu bir mücadele yürütülmesinde grev komitelerinin rolü çok büyüktür.**

İşçilerin grevi kazanması için **örgütlü ve hazırlıklı** olmaları gerekir. Patronlar ellerindeki tüm olanakları kullanarak grevi kırmak, işçileri bölmek isterler ve baskılarla greve son vermeye çalışırlar. Patronların saldırılarına karşı durmak ve grevi kazanmak için **en temel araçlardan biridir grev komiteleri!** Grev ancak işçilerin örgütlü, disiplinli ve ortak mücadeleleri sayesinde kazanılabilir. Patronlara, anti-demokratik yasalara ve grev kırıcılarına karşı, grevi başarıyla sonuçlandırmada grev komiteleri işçilere öncülük eder.

Grev yerleri, sadece işçilerin gözcülük yaptıkları, bekledikleri ve dayanışma ziyaretlerini kabul ettikleri yerler olmamalıdır. Grev işçiler için bir mücadeleye okuludur. Grev komitesi ise işçileri her gün yeniden örgütleyerek mücadelenin seyrini elinde tutar.

Grev komitesi, yürütülen mücadelenin işçiler lehine sonuçlanması için

yapılacak işleri örgütler. **Tabanın inisiyatif kazanmasını, işçilerin kendine güvenmesini, mücadele azminin ortaya çıkmasını ve güç kazanmasını sağlar. Yürütülecek tüm işlere grevdeki işçileri katan grev komiteleri, alınan kararları işçiler ile birlikte alarak işçi demokrasisinin küçük bir örneğini sunar.** İşbölümü temelinde her işçinin grevde sorumluluk almasını sağlayan grev komiteleri, grevin güvenliğini sağlayarak grev kırıcılarına engel olur. **Fabrikalara, sendikalara ve işçi örgütlerine ziyaretler düzenleyerek dayanışmayı örer.** Grev yerlerinde **eğitim etkinlikleri örgütleyerek** işçi sınıfının mücadele tarihinin işçilere aktarılmasında, gelişen siyasi olayların değerlendirilmesinde ve sonuçlar çıkartılmasında grev komitelerine büyük görev düşmektedir. Grev komiteleri grev boyunca bir yandan patrona karşı işçilerin tetikte beklemesini sağlarken, diğer yandan da grevin gücünü büyütmek ve yaygınlaştırmak için mücadeleyi yükseltmeye çalışır.

Tarihsel bir örnek: Netaş Grevi

Netaş Grevi, grevi başarıya ulaştıracak derslerle dolu tarihsel bir örnek teşkil eder. 1986 yılında, 3150 işçiyle başlayan ve kazanımlarla biten grev, tam 93 gün sürmüştü. 12 Eylül'ün etkilerinin devam ettiği olağanüstü koşullarda, greve çıkmanın imkânsız denildiği bir dönemde başlayan Netaş grevi nasıl kazanılmıştı? Netaş işçileri greve aylar öncesinden komiteler kurarak hazırlanmışlardı. İşçilerin öncülüğüne soyunan grev komitesi, tüm işçilerin güvenini kazanmıştı. Her gün en

az 500 işçi grevde aktif rol alıyordu. Grev yerinde 163 işçi her an tetikte bekleyerek nöbet tutuyordu. Bir tek işçi dahi farklı işte çalışmıyordu. Maddi sorunlarını çözmek için sınıf içinde dayanışma kampanyaları organize ediyorlardı. **Grevle dayanışmayı sendikalara, fabrikalara, mahallelere ve ailelere kadar giderek, bizzat kendileri örgütlediler.** Netaş işçilerinin iç örgütlenmeleri disiplinli ve sağlamdı. Grevci işçiler biliyorlardı ki, tüm işçi sınıfı adına kavga veriyorlardı. Seslerini Türkiye işçi sınıfının yanı sıra, Avrupalı kardeşlerine de ulaştırmayı başarmışlardı. Netaş işçilerinin yürüttüğü bu zorlu ve başarılı mücadele, bu mücadelenin kazanılmasında kilit önemde olan grev komitelerinin örgütlenmesi bugün de örnek alınmalıdır.

Önceki işçi kuşaklarının kahırlı mücadelelerinden doğup gelişen grev komiteleri,

işçi sınıfı için evrensel bir mücadele aracıdır. Tüm engellemelere rağmen bugünün genç ve deneyimsiz işçi kuşaklarıyla işçi sınıfının tarihsel mücadele araçlarını buluşturmalıyız. **Mücadelenin başarıya giden zorlu yolu ancak örgütlü güçle aşılabılır.** Geçmişte olduğu gibi bugünde, grevi kazanmak için grev komitelerimizi kurup mücadeleyi daha örgütlü ve bilinçli bir şekilde sürdürmeliyiz. Doğru bir örgütlenmeye sahip, gereken araçlarla donanmış bir mücadele, patronlar sınıfının yüreğine korku salacak ve kazanan işçiler olacaktır. Unutmayalım ki "işçi sınıfı ya örgütlüdür ve her şeydir ya da örgütsüzdür ve hiçbir şeydir!"

15 Eylül 2008

Grev ve Direnişleri

İşçilerin Ortak Mücadelesine Çevirelim

İçinde bulunduğumuz dönem, patronların saldırılarının hızlandığı ve buna bağlı olarak grev ve direnişlere gebe bir dönemdir. Ancak, **grev ve direnişlerin kazanımla sonuçlanması için, öncelikle işyerindeki işçilerin tümünü mücadeleye katmak ve bununla da yetinmeyerek mücadelenin tek tek fabrikalara hapsolmemesini ve işçi mücadelesinin genelinin bir parçası haline dönüştürülmesini sağlamak gerekiyor.** Oysa halihazırda süren birçok grev ve direnişte bu sağlanabilmiş değildir. Greve çıkan işçilerin mücadele şevki kısa sürede kırılıyor ve süreç ilerledikçe, grevci işçiler grev alanına dahi gelmemeye, bir

iş bulup çalışmaya başlıyor. Böylece işyerinin önüne asılan “bu işyerinde grev var” pankartının önünde bekleyen işçilerin sayısı azaldıkça azalıyor ve grev başarısızlıkla sonuçlanıyor. Sendikalaşma mücadelesinden ötürü işten atılan ve direnişe çıkan işçilerin de durumu farklı değil. Bu direnişlerde, işçilerin bir kısmı direnirken, bir kısmı ise mücadeleye katılmayarak çalışmaktadır. **Bölgedeki işyerlerine yayılmak şöyle dursun, işyerinin tamamına yayılmadığı için mücadele başarısız oluyor** ve işçilerin morali bozuluyor. Son dönemde yaşanan grev ve direnişlere damgasını basan tam olarak budur.

Oysa grev ve direnişleri öncelikle tüm işyerine ve daha sonra da fabrika ve işyeri sınırlarından çıkartarak tüm sanayi bölgelerine ve hatta işçilerin yaşadığı mahallelere taşımak gerekiyor. Patronların en büyük korkusu işçi mücadelesinin dalga dalga yayılmasıdır. Grev ve direniş yerlerinden çakılan mücadele kıvılcımının diğer işyerlerine ve fabrikalara sıçramaması için patronlar sınıfı büyük bir çaba harcarlar. İşçilerin üzerine polisi ve jandarmayı salmaktan, işçi mücadelesinin önüne yasakçı yasaları çıkartmaktan bir an olsun geri durmazlar. Yani patronlar birçok yönden bastırarak mücadeleyi boğmaya çalışırlar. Örgütsüzlük ve dağınıklıktan ötürü grev ve direnişlerden işçi sınıfının büyük küttlesinin haberi dahi olmamaktadır. Bu durum, mücadele eden işçilerin yalnız kalmasına yol açmakta ve patronların mücadeleyi kırma çabalarına yardımcı olmaktadır.

Peki, ne yapmak gerekiyor? Grev ve direnişleri sınıfımızın gündemine taşımalı, **tek tek işyerlerinde ve fabrikalarda süren mücadeleyi genelleş-**

tirmeliyiz. Bunun için işyerlerinin ve fabrikaların bulunduğu **sanayi bölgelerine ve işçi mahallelerine ziyaretler yapılmalı, bildiriler dağıtılmalı, toplantılar yapılmalı, yürüyüşler düzenlenmelidir.** Bu tür eylem ve örgütlenmeleri hayata geçirmek için, işçilerin mutlaka sendikaları hareketle geçirmeleri ve basınç bindirmeleri gerekmektedir. **Sendikaları harekete geçirecek, canlandıracak olan işçilerdir, bunu asla unutmamalıyız!**

Grev ve direnişleri öncelikle tüm işyerine ve daha sonra da fabrika ve işyeri sınırlarından çıkartarak tüm sanayi bölgelerine ve hatta işçilerin yaşadığı mahallelere taşımak gerekiyor. Patronların en büyük korkusu işçi mücadelesinin dalga dalga yayılmasıdır. Grev ve direniş yerlerinden çakılan mücadele kıvılcımının diğer işyerlerine ve fabrikalara sıçramaması için patronlar sınıfı büyük bir çaba harcarlar. İşçilerin üzerine polisi ve jandarmayı salmaktan, işçi mücadelesinin önüne yasakçı yasaları çıkartmaktan bir an olsun geri durmazlar.

Sendikaların ve bağlı oldukları konfederasyonların grev ve direnişteki işçiler için **dayanışma eylemleri** yapması, **kampanyalar** örgütlemesi, sendika fonlarını işçilere açması, yardımlar toplaması, grev ve direniş alanlarına **ziyaretler** düzenlemesi mücadelelerin başarıya ulaşması açısından oldukça önemlidir. 1980 öncesinde grev ve direnişlerin başarıya ulaşmasında işyerleri arası dayanışmanın ve sendikaların bu mücadelelere sahip çıkarak genelleştirmesinin payı çok büyüktü. Aynı şekilde, **grev ve direnişteki işçiler ailelerini de sürecin bir parçası** yapıyor, işçi mahallele-

UPS direnişini gerek ulusal ölçekte gerekse de uluslararası desteğinin hayati önemini gösteren başarılı bir direniş olarak tarihe geçti.

rinden grev ve direniş alanlarına dayanışma ziyaretleri örgütleniyordu. Böylece, grev ve direnişler ile dayanışma ağı hem işyerlerinden mahallelere hem de mahallelerden işyerlerine doğru örülüyordu.

Bu noktada meselenin **uluslararası boyutunu** da unutmamak gereklidir. Zira herhangi bir sektörde veya işyerinde yaşanacak grev ya da direnişin kısa zamanda ve başarıyla sonuçlanması için, **işçi sınıfının uluslararası desteği de önemlidir.** İngiliz liman işçilerinin dünyanın gündemine giren mücadelesi, ulusal ve uluslararası destek gören Novamed işçilerinin grevi bizlere örnek olmalıdır. **Başarıyla sonuçlanan grev ve direnişleri hatırla-**

dığımızda, kazanımların arkasında sınıfın geneliyle kurulan ortak bağlar, dayanışma ve birlikte mücadelenin hayata geçirilmiş olduğunu görürüz. Bugün de başta İstanbul olmak üzere birçok yerde bin bir güçle sürdürülen grev ve direnişleri başarıya ulaştırmak için mücadeleyi sınıfımızın en geniş kesimleriyle buluşturmalı ve sermaye sınıfına karşı birlikte hareket etmeliyiz. Grev ve direnişleri omuz omuza daha da ileri noktalara taşımak, sınıfımızın gücünün farkına varmak, işyerlerinden mahallelere uzanan dayanışma ağları örmek ve kazanmak için mücadelelerimizi ortaklaştırmalı ve genelleştirmeliyiz!

15 Kasım 2008

Grev ve Direnişler Nasıl Güçlenir?

Son dönemde birçok işyerinde sendikalaşma ya da kriz nedeniyle işten atılan işçiler işyeri önünde direnişe geçiyorlar. **Patronların saldırılarına boyun eğmeyen, çekip gitmeyen ve direnişe geçen bu işçiler onurlu bir mücadele yürütüyorlar.** ... Bu direnişler, mücadele eden işçiler için oldukça öğretici oluyor, bir okul işlevi görüyor. Ama direnişlerin öğretici ve doğru yanları kadar, çok büyük eksikleri ve yanlışları da var. Eksiklikler tespit edilip dersler çıkartılmadığında, olumlu başlayan ve ilk başlarda öğretici olan direnişler zamanla pörsüyor ve moral bozucu oluyor.

Direnişlerde öne çıkan en çarpıcı yan, genellikle işçilerin direniş alanında beklemekle yetinmeleridir. Kimi olumlu örnekleri bir kenara bırakacak olursak, genel olarak **sendikalar işçileri işyeri önünde bir beklemeye itiyorlar.** Böylece direniş, bu şekilde pasif bir eyleme dönüşmüş oluyor. Oysa mücadeleyi güçlendirmek amacıyla **direnişçi işçilerin aktif bir şekilde destek ve dayanışmayı örgütlemesi** gerekiyor. Sendikaların

görevi ise, desteğe gelen işçi örgütlerini direnişçi işçilerden yalıtılmak değil, tersine, işçilerle kaynaşmalarını sağlamak ve kapsayıcı bir mücadele için yardımcı olmaktır, bunu örgütlemektir.

Grev ve direnişleri güçlendirmek ve kazanıma dönüştürmek için yapılacak pek çok şey var, ancak biz burada üç ana konuya değinmek istiyoruz. Bunlardan birisi, **direnişçi işçilerin ailelerini mücadeleye çekme ihtiyacıdır.** Çünkü patron işçiyi işten attığında aynı zamanda işçi ailesini de cezalandırmış oluyor. Dolayısıyla da **mücadele yalnızca işçilerin değil, işçi ailelerinin de mücadelesidir.** Bu nedenle direnişçi işçilerin ekipler halinde aileleri ziyaret etmesi, neden mücadele ettikleri hakkında bilgi vermesi ve aileyi direnişin bir parçası haline getirmesi çok önemlidir. **Ailelerin direnişin bir parçası haline gelmesi** mücadeleyi her açıdan güçlendirecektir. Böylece işçi eve döndüğünde, ailesi ev kirasının ve kredi kartı taksidinin ödenmesinin, mutfağa doğru düzgün bir şey girmemesinin, çocukların okul masraflarının karşılanamamasının sorumlusunu direniş olarak görmeyecektir. Asıl sorumlunun patron olduğunu bilen aileler, tüm bu sorunların çözümünün mücadeleye gitmekten geçtiğini kavrayarak direnişçilere destek olacaklardır. Örneğin, Akkardan ve Çel-Mer direnişlerinde bu yönde küçük ama olumlu adımlar atıldı. Diğer bir anlamlı örnek ise Konveyör işçilerinin tutumudur. İşçiler toplu olarak

ailelerini ziyaret ederek direnişlerini anlattılar ve destek istediler.

Mücadelelerin başarıya ulaşması için, **fabrikada çalışan işçilerin direnişe kazanılması bir diğer önemli görevdir.** Birçok direnişte işçilerin bir kısmı fabrika önünde direniyorken, diğer işçiler üretime devam ediyorlar. Patronlar işten atma tehditleriyle işçileri direnişten uzak tutuyor ve direnişçi işçilerle iletişim kurmalarına izin vermiyorlar. Bu nedenle **direnişte olan işçilerin önemli görevlerinden birisi de çalışan işçilerin evlerini düzenli olarak ziyaret etmek ve onları mücadeleye ikna etmektir.** Patronların direnişçi işçiler hakkında söylediği yalanlar ve karalamalar ancak içeride çalışan işçilere ulaşarak boşa çıkartılabilir.

Grev ve direnişlerin güçlenmesi için **mücadelenin tek bir fabrikaya hapsolmaktan kurtarılması gerekiyor.** Tek tek fabrika önlerine hapsolan grev

ve direnişlerin patronlar üzerinde güçlü bir etki yapması ve kazanılması çok zordur. Bunun için **başta grev ve direnişin yaşandığı sanayi bölgesi olmak üzere, mücadeleyi işçilerin genelinin gündemine taşımak ve bu yönde sürekli bir çaba göstermek gereklidir.** Sendikaların bu yönde aktif bir şekilde çalışması, işçileri harekete geçirmesi ve sınıf dayanışmasını büyütmesi grev ve direnişleri yalıtık olmaktan kurtaracaktır. Yayılan ve sınıfın genelinin desteğini kazanan mücadeleler patronların direncini kıracaktır.

Direnişteki işçilerin; kendi ailelerini, işten atıldığı halde henüz direnişe katılmayan ve işyerinde çalışmaya devam eden işçileri ve sanayi bölgelerindeki diğer sınıf kardeşlerini yürüttükleri mücadeleye ortak etmeleri başarının temelidir.

15 Ocak 2011

Mücadele Okulundan Geçmek

Son dönemde krizden ve sendikalaşmadan dolayı işçiler işten atılıyor, işyeri işgalleri, grevler ve fabrika önünde direnişler yaşanıyor. Elbette pek çok eksiklik var. 12 Eylül darbesi işçi sınıfının örgütlü geleneğini parçaladığı için, deneyimler genç işçi kuşaklarına aktarılamadı. Bundan dolayıdır ki, yaşanan deneyimleri paylaşmak çok önemlidir. Ben yıllar önce yaşadığım sendikalaşma mücadelesini, bu temelde yapılan hazırlıkları, sonrasında gelen direnişi ve mücadelenin başarıya ulaşmasını siz kardeşlerimle paylaşmak istiyorum.

Uzun yıllar deri işkolunda çalıştım. İlk defa 1 Mayıs mitingine 1979 yılında İzmir'de katıldım. O sırada henüz 14 yaşındaydım. Beni 1 Mayıs'a götüren işçi ağabeylerimden, ablalarım-dan öğrendim 1977 1 Mayısında 500 bin işçinin Taksim'e yürüdüğünü. Ve 12 Eylül karanlığı üzerimize bir karabasan gibi çöktü 1980'de. Ancak yine de 1980 öncesi mücadele deneyimleri birçok öncü işçinin hafızasında capcanlı duruyordu. Bizler de genç deri işçileri olarak deri fabrikalarında işçilerin birliğini sağlamak için sendikalaşma mücadelelerine katılıyorduk. Örgütlenme hakkımızı

tanımak istemeyen patronlar tarafından işten atıldığımız için sıkça direnişler örgütlüyorduk. Genç bir deri işçisi iken yaşadığım grev ve direnişler bana çok şey öğretti. Örgütlü olduğumuzda ne kadar güçlü olduğumuzu ve neleri başarabileceğimizi yaşayarak öğrendim.

Bizler İzmir'de bir deri fabrikasında sendikalaşma mücadelesi verdiğimiz için işten atıldık. **Fabrika içinde 6 ay süren bir direnişimiz oldu.** O altı ay boyunca her gün disiplinli bir şekilde direnişimizi ilk günün heyecanı ile sürdürdük. Ve sonunda kazandık. Sendikalı olarak yeniden işbaşı yaptık. Bu nasıl oldu? Birincisi, işçilerin direngenliği, mücadelesi ve öğrenme arzusu henüz tam anlamıyla yok olmamıştı. İkincisi, **işyerinde direnişten iki sene önce kurduğumuz beş kişilik bir komite vardı. Her bölümde bir alt komitemiz vardı.** Sendika işyerine girdikten yıllar sonra bile ne patron ne de adamları komitede kimlerin olduğunu öğrenebilmişti. Öncelikle **direniş ve işten atılma olasılığını daima aklımızda tutarak fabrika içinde işçiler arasında bir fon oluşturmuştuk.** Fonu ilk oluşturduğumuzda, katkı yapan işçi sayısı çok azdı. Gittikçe fona katkı yapan işçi sayısı çoğaldı, sonunda her bölüm kendi içinde toplamaya başlamıştı. Hatta patron ve adamları örgütlendiğimizi anlamasın diye her bölüm kendi içinde "gün" yapıyormuş gibi topluyordu fonu. Bu fonu oluşturmak hiç kolay olmamıştı. Ama 6 ay süren direniş-

miz boyunca oluşturduğumuz fonun ne kadar önemli olduğunu hepimiz yaşayarak görmüştük. Bugün ise direniş yerlerinde işçilerle yaptığım sohbetlerde direniş veya grev öncesinde böyle bir hazırlık yapılmadığını görüyorum. Hatta **çoğu durumda işçiler fon ve komitenin ne olduğunu bilmeden direniş başlatıyorlar.**

İşyerimize sendikanın yetki alabileceğine dair belge gelene kadar bizim sendikaya üye olduğumuzu ne patron ne de adamları öğrenebilmişti. İşyerinin postalarını kontrol ederek yetki belgesini almış ve 6 gün sonra patronumuzun masasına bırakarak itiraz etmesi için gerekli yasal sürecin geçmesini sağlamıştık. 500 işçinin çalıştığı fabrikada, sendikaya üye olmayanlar, işçilerin güvenmediği 9 işçi, ustabaşları ve şeflerdi. İki yıl süren sendikalaşma mücadelemizi son anda öğrenen patron çılına dönmüştü. Patron sendikayla anlaşmayı kabul etmedi. Direniş kararı almıştık. Direnişi 6 ay boyunca fabrikanın içinde sürdürdük. Bu süre boyunca **fabrikadan bir tek iğne bile çıkmasına izin vermedik.** 6 ayın sonunda patron sendikayla görüşmeyi kabul etmişti. Ama bir şartı vardı. İşçileri örgütlediklerini tahmin ettiği 3 işçiyi işe geri almayacağını söyledi. Ben de işe geri alınmayan bu 3 işçiden biriydim. Biz de fabrikanın ön bahçesinde çadır kurarak direnişi sürdürüyorduk. Artık sendika işyerine girmişti. İşçilerin ve sendikanın da bazı şartları vardı ve bunlar toplu sözleşmeye yansıtılacak-

tı. **Toplu sözleşmenin ilk maddesini atılan işçilerin geri alınması olarak belirlemiştik.** Bu madde kabul edilmeden ikinci maddeye geçilmeyecekti. 6 aydır çalışmayan makinelerin şalterleri açılmıştı ama bütün işçiler üretime başlamak için ilk maddenin kabul edilmesini bekliyordu. Biz işe alınmayan 3 işçi, işyerinin ön bahçesine kurduğumuz direniş çadırında gece gündüz direnişimizi sürdürüyorduk. Üretimin artık bir an önce başlamasını isteyen patron 29 gün sonra bizi de işe geri almayı kabul etmişti. Bugün yaşanan grev ve direnişlerde ne yazık ki bizim o zaman yaşadığımızı benzer örnekler henüz yok. Bugün de daha en başından grev ve direnişlerin uzun sürebileceği göze alınarak mücadele yürütülmelidir.

Direnişte edindiğimiz deneyimlerden biri de disiplinin hayati derecede önemli olduğuydu. **Hastamız olduğunda, birimize bir şey olduğunda direniş yerindeki komitemizden izin alıyorduk. Evlerimize haftada bir gün banyo ve benzeri ihtiyaçlarımız için nöbetleşe gidiyor, bu haller dışında devamsızlık yapmıyorduk.** Direnişin ilk günlerinde ailelerimizin çoğu direniş yerine gelmiyordu. Hatta benim annem direnişin ilk günlerinde “oğlum sen gitme, bırak başkaları gitsin” diyordu. Direnişin ilerleyen günlerinde ailelerimizi bilinçlendirdik. Artık **ailelerimiz de gece gündüz bizim yanımızda oluyorlardı.**

Her direnişçi işçinin **basın-yayın, aile, eğitim, temizlik, güvenlik ko-**

mitelerimizde ve nöbet çizelgemizde bir sorumluluğu ve görevi vardı. Bu işleri üstlenen arkadaşlarımız başlarda deneyimsiz olsalar da sonradan çabucak deneyim kazandılar ve kendilerini geliştirdiler. Böylece direniş yaymak, anlatmak ve destek toplamak için elimiz güçlenmiş oldu. **Güvenlik komitemiz birkaç kez olası saldırıları önceden haber alarak, önlem almamızı sağladı.** Bugün yaşanan direniş ve grevlerde işler sadece bir komitenin üzerine kalıyor. Diğer işçiler hiçbir sorumluluk almıyorlar. Böylece sabahtan akşama kadar boş oturmanın, hiçbir iş yapmamanın verdiği ruh haline giriyorlar. Oysaki grev ve direniş yerleri bizim için okul olmalıdır. Okuma saatleri, işçi tiyatrosu gibi eğitici faaliyetler düzenlenmelidir.

Birkaç yıl sonra başka bir deri fabrikasında işe başladığımda patron bana daha önce hangi fabrikada çalıştığımı sormuştu. Ben de söylemiştim. Patron “ama o fabrikada sendika var. Benim fabrikamda sendika yok, ne yapacaksınız” diye sormuştu. Ben de “sendikayı bu fabrikaya da sokacağız” demiştim. Dediğimi de yapmıştım. Çünkü yaşadığım deneyimden çok şey öğrenmiştim. **Fabrikalarda patronlar için çalışırken farkına varmadığımız her şeyi kendi okulumuzda, grev ve direniş yerinde öğrenmek mümkündür. Yeter ki işçi disiplinini bu okullara taşıyabilelim.**

15 Nisan 2009

Sınıf Dayanışmasının Önemi

Ekmek ve su insan için nasıl hayati bir ihtiyaçsa, işçi sınıfı için de sınıf dayanışması o kadar önemli bir ihtiyaçtır. Sendikal örgütlenmede, grev ve direnişlerde işçiler sınıf dayanışmasına ihtiyaç duyarlar. Çünkü **işçileri patronlar karşısında yalnızlıktan ve güçsüzlükten ancak sınıf dayanışması kurtarabilir.** Sınıf dayanışması işçileri bir arada tutar. **Sınıf dayanışması, işçi sınıfının din, dil ve ırk ayrımı yapmadan hangi fabrika, sektör veya ülkede çalışıyor olursa olsun birliğinin ve yardımlaşmasının ifadesidir.** Dünden bugüne işçi sınıfı, sınıf dayanışması içinde paylaşmanın, yardımlaşmanın, ortak mücadele etmenin en güzel örneklerini göstermiştir. Mücadeleye atılmış olan işçiler kendilerine güvenir, örgütlü bir güç olduklarını kavrar ve işçilerin genel sorunlarını düşünmeye doğru adım atarlar. Mücadeleye atılan işçilerin bu yolda ilerleyebilmesi ve sınıf bilinci kazanabilmesi için sınıf dayanışmasının örgütlenmesi çok önemlidir.

Sınıf dayanışmasının hayat bulduğu ve yaygınlaştığı dönemlerde işçi sınıfı birçok önemli kazanım elde etmiştir. Fakat işçi sınıfının güçlü bir örgütlülüğe sahip olmadığı ve sınıf dayanışmasının yükseltilemediği dönemlerde, kazanılan haklar patronlar tarafından bir bir elimizden alınmıştır. Patronların saldırılarına ancak mücadeleyle dur denebilir. Bu saldırılara birçok işyerinde işçiler direnişle cevap veriyorlar, mücadeleyi yükseltiyorlar. ... **Eksik olan bu mücadelelerin birleştirilememesi, sınıf dayanışmasının ve dolayısıyla da işçilerin birliğinin güçlendirilememesidir.** Bu nedenle, genel olarak direnişler başarıyla sonuçlanamıyor. Çünkü sınıf dayanışmasının işçilerin gündemine sokulması ve işçilerin harekete geçirilmesi noktasında sendikalar üzerlerine düşen görev-

leri yerine getirmiyorlar.

Patronların karşısına işçilerin güçlü bir şekilde çıkabilmesi için, sendikaların sınıf dayanışmasını yükselterek ortak hareket etmesi gerekiyor. Sendikalar, işkolu ayrımlarını bir kenara bırakarak işçilerin mücadelelerini birleştirmeliler. **Hangi işkolunda olursa olsun, işçilere yapılan saldırı tüm işçilere yapılan saldırı olarak kabul edilmeli ve buna göre cevap verilmelidir.** Metal işkolunda yaşanan grev ve direnişler petrokimya, gıda veya tekstil işkolundaki sendikalar tarafından sahiplenilmelidir. Böylelikle bir işkolundaki mücadele yaygınlaşır ve işçi sınıfının ortak mücadelesi haline gelir. İşçilerin mücadelesini süreklileştirecek ve diri tutacak olan dayanışma ziyaretleri ve dayanışma grevleri bu açıdan çok önemlidir. Fakat yapılmayan tam da budur. Oysa her bir sendika konfederasyonunun on binlerce üyesi var. Bu sendika konfederasyonları, aralarında bir dayanışma ağı yaratmadıkları gibi, kendi üyesi olan sendikalarla ve işçilerle de dayanışmayı yükseltmiyorlar. Hatta greve ya da direnişe çıkan işçilerin bağlı olduğu sendikalar bile, örgütlü oldukları işyerlerinde dayanışma örgütlemiyorlar. **Greve ya da direnişe çıkan işçiler genellikle kendi başlarına kalıyorlar. Çoğu kez direniş bir fabrikanın sınırlarını aşamıyor.**

Dayanışma sayesinde direnişteki işçiler hem moral bularak yalnız olmadıklarını görecek hem de bir sınıf olmanın farkına vararak sınıfın genel

sorunlarına sahip çıkacaklardır. İşçi sınıfının mücadele tarihi, işçilerin sınıf dayanışmasını hayata geçirdiklerinde neleri başardıklarının örnekleriyle doludur. 1 Mayıs ve 8 Mart günleri işçi sınıfının uluslararası mücadelesini ve dayanışmasını temsil ediyor. 15-16 Haziran Genel Direnişi işçi sınıfının İstanbul, İzmit, Bursa gibi büyük şehirlerde ortaya koyduğu sınıf dayanışması ile patronlara geri adım attırabileceğini göstermiştir. Grev ve sendikalaşma mücadelesi veren işçilerin gücü, sınıf dayanışmasından aldıkları güçtür. Bu güce ve dayanışmaya bugün her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

Sendikalarımıza sahip çıkmamız gerekiyor. Sendikalar işçilerin yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda demokratik ve sosyal örgütleridirler. Lakin taban örgütlülüğü zayıfladığı için, işçilerden kopan ve birer bürokrat haline gelen sendikacılar, sendikaları kendi işyerleri gibi görmektedirler. Tabandan gerekli basınç binmediği için bürokratlar sendikaları, aıdat sendikacılığının araçları haline getirmiş bulunuyorlar. **Sendikaları mücadelecı bir çizgiye çekmek ve işçilerin denetimine sokmak için taban örgütlülüğünü güçlendirmeliyiz.** Taban örgütlülüğünün güçlendiği, sendikaların mücadelecı bir çizgiye çekildiği koşullarda, sınıf dayanışması da gerçek anlamına ve içeriğine kavuşacaktır.

15 Mayıs 2011

İşçiler Sahip Çıkmadıkça Direnişler Başarıya Ulaşamaz

Düşük ücretlere, uzun ve yorucu çalışma koşullarına, baskı ve hakarete karşı koymak isteyen işçiler, örgütlenmek zor olsa da sendikalarda örgütleniyor ve hakları için mücadele ediyorlar. Patronlar ise, örgütlenmesin, sendikalı olmasın ve ortak hareket etmesinler diye işçilere saldırıyor ve işten atıyorlar. Ama patronların bu saldırılarına boyun eğmeyen işçiler, pek çok işyerinde direnişe geçiyorlar. İşten atılan işçilerin patronların saldırılarına boyun eğmemesi, evlerinin yolunu tutmaması ve direnişe geçmesi çok önemlidir. Bu direnişlerin diğer işçilere de örnek olması ve işçilerin genel örgütlülüğüne moral vermesi açısından, kazanımla sonuçlanması için çalışmak gerekiyor. Bu noktada, en çok sorumluluk ve görev sendikalara düşüyor. Ne var ki, sendikaların

tepesine çöreklenen ve sendikaları işyerleri gibi gören bürokrat sendikacılar, işçilerin güçlü bir mücadele örgütlemeleri ve direnişleri kazanımla sonuçlandırmaları doğrultusunda hemen hiçbir şey yapmıyorlar. Üstelik direnişler başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen, özellikle son dönemde, direnişteki işçilerin kıdem tazminatlarını almalarını da bir kazanım olarak sunuyorlar.

Bürokrat sendikacıların mücadeleye sahip çıkar görünmesi bizi aldatmamalıdır. Gerçekler de gösteriyor ki, **mücadele etmek isteyen işçiler her açıdan oyalanmakta ve mücadele sürüncemeye bırakılmaktadır.** Bu oyalamaların başında **bürokrat sendikacıların topu “yasal süreç”e atmaları** gelmektedir. Bürokrat sendikacılar kendilerine özgü bir dil de

geliştirmiş bulunuyorlar: İşçilerin basıncı altında kalınca “hallederiz”, “siz merak etmeyin”, “gereken neyse yapılacak” demekteler. Gelgelelim bu gerekenler bir türlü yapılmamaktadır. Zaten yapmak gibi bir dertleri de yoktur. İşçiler işten atıldıklarında bürokrat sendikacılar genellikle şöyle demekteler: “Arkadaşlar yasal süreci başlattık, işyeri önünde durmanıza gerek yok.” Ne demek bu “yasal süreç?”

İş mahkemelerine dava açmak, bunun için bir avukat tayin etmek ve dava sonucunu beklemek! Elbette işten atmalara karşı yasal alan da kullanılmalı, davalar açılmalı ve patronlar sıkıştırılmalı, ama dava açılması işçilerin mücadelesinin yerine geçmez, geçemez. Kaldı ki, işçi sınıfının mücadelesi meşruluğunu yasalardan değil haklılığından alır.

Eğer bürokrat sendikacılar çeşitli nedenlerle işçileri eve gönderememiş ve işyeri önünde direniş başlamışsa, bu kez de iş mahkemesine açılan dava sonuçlanana kadar oyalama başlar. **Bu süreçte mümkün mertebe herhangi bir şey yapılmadan işçiler dava sonucunu beklemeye mahkûm edilirler.** Böylece mücadelenin, başta işyerinin bulunduğu sanayi bölgesine

yayılması, bu doğrultuda işçilere gidilmesi, direnişin duyurulması ve dayanışma çağrısında bulunulması, diğer sendikaların bu temelde harekete geçirilmesi gündeme gelmemektedir. **İlk haftalarda direniş sıcaklığını koruduğu için coşkulu olan ve mücadeleden yana istekli olan işçiler, bir bekleyişe itildikleri ve herhangi bir şey yapmadıkları için moral-**

Ne demek bu “yasal süreç?” İş mahkemelerine dava açmak, bunun için bir avukat tayin etmek ve dava sonucunu beklemek! Elbette işten atmalara karşı yasal alan da kullanılmalı, davalar açılmalı ve patronlar sıkıştırılmalı, ama dava açılması işçilerin mücadelesinin yerine geçmez, geçemez. Kaldı ki, işçi sınıfının mücadelesi meşruluğunu yasalardan değil haklılığından alır.

leri bozulmakta, zamanla direniş pörsümektedir.

Örneğin, sınıf mücadelesinin tarihini de içerecek eğitimler verilmediği ve mücadeleye sevk edildikleri için işçiler, direniş alanında öylece atıl durmakta, zamanlarını kâğıt vb. oyunlar oynayarak öldürmektedirler. Direniş zamanla bıkkınlığa yol açmakta, işçilerin mücadele okulu olmaktan çıkarak bir yüke dönüşmektedir.

Bu koşulların bir sonucu olarak işçiler, bürokrat sendikacıların direnişi bitirmesine karşı çıkmamaktalar. Üstelik işçilerin morali bozulduğu için, sendikalara, yani kendi örgütlerine karşı olumsuz düşünceler de gelişebilmektedir.

Son birkaç yıla bakıldığında pek çok direnişin bu şekilde sona erdiğini ve işçilerin moralinin bozulduğunu görürüz. Fakat hal böyleyken, **işçilerin**

direnif bitiminde kudem tazminatlarını almaları bürokrat sendikacılar tarafından kazanım olarak sunulmaktadır. ... Bu tam anlamıyla bir hokkabazlıktır. Genel olarak sendikalaşma nedeniyle işten atılma durumlarında patronlar, işçilerin direnişe geçmesini engellemek için kudem tazminatlarını ödemek zorunda kalıyorlar. Eğer işçiler kudem tazminatları dahi ödenmeden işten atılmışlarsa ve işçiler bunu mücadele ederek elde etmişlerse, hiç kuşku yok ki bu bir kazanımdır. Ama tersi doğru değildir. Bürokrat sendikacılar kazanım olmayan şeyi kazanımın gibi sunarak, mücadele sürecinde oynadıkları uğursuz rolü perdelemek istemekteler.

Ancak direnişlerde bürokrat sendikacıların beklemediği durumlar da oluyor. **Fabrikayı işgal eden, direnişin bitirilmesine karşı çıkan ya da direnişin neden bitirildiğinin hesabını soran mücadeleci işçiler de var.** Direnişlerin neden bitirildiğini soran bu mücadeleci işçilere genellikle şöyle cevap veriyorlar: “Öyle oluyo böyle oluyo, bu direnişler bitiyoy!” Eğer biz işçiler sendikalarımıza sahip çıkmazsak ve sendikaları işçilerin mücadele örgütleri haline getirmesek her direniş bürokrat sendikacıların elinde “öyle olacak, böyle olacak” ve bitirilecek.

15 Ekim 2011

İşçilerin Uluslararası Dayanışması Neden Önemlidir?

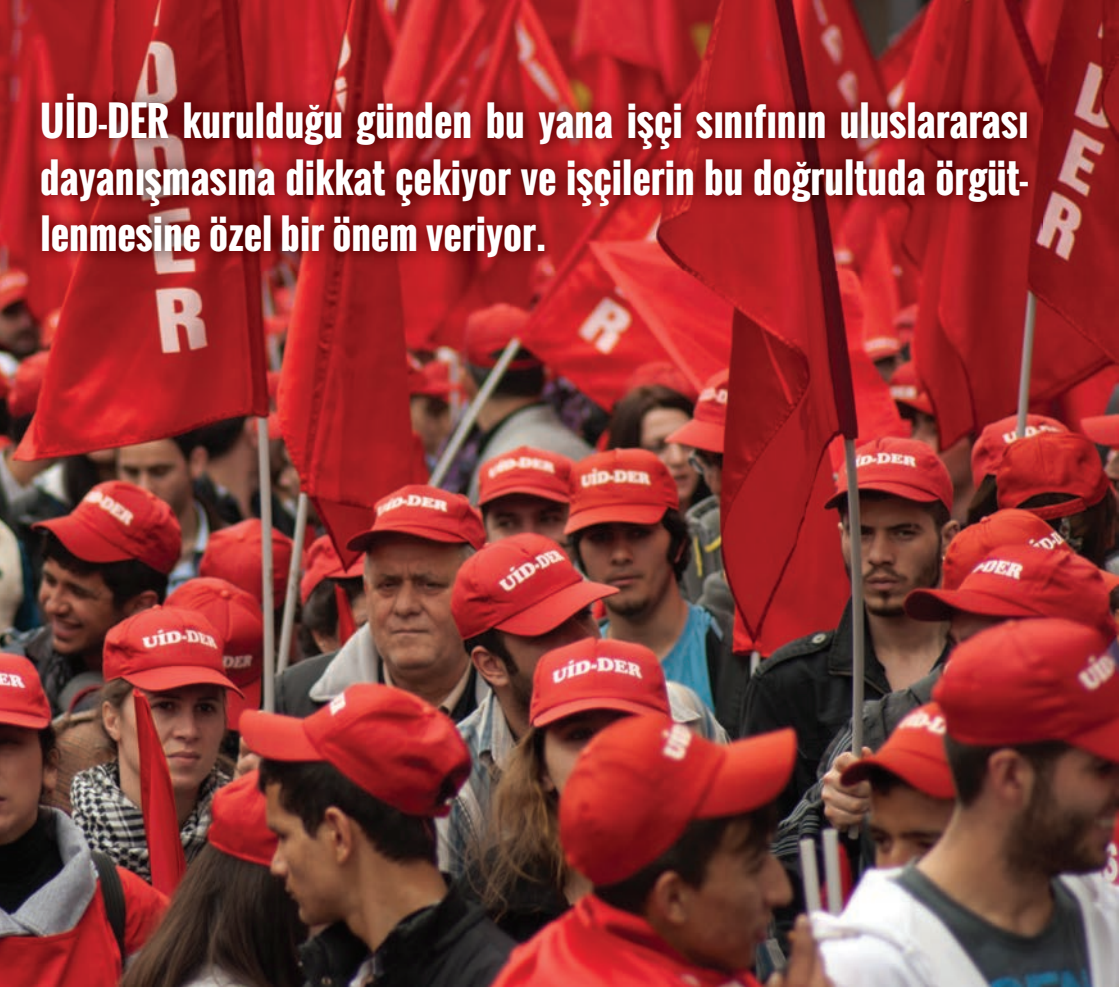
Sermaye sınıfının dünyamıza hâkim olduğu günden bugüne, üretim de her geçen gün uluslararası bir boyut kazandı. Patronlar, pazarlarını büyütme ve dolayısıyla kârlarına kâr katmak için, dünyanın en ücra köşelerine kadar yerleşmekten bir an olsun geri durmadılar. Bizzat kendimiz şöyle bir etrafa baktığımızda, petrol şirketlerinden otomobil fabrikalarına, hipermarketlerden hazır giyim markalarına sanayi bölgelerindeki pek çok şirketin uluslararası dev tekelere ait olduğunu görürüz. Hepimizin bildiği gibi üretim küresel bir nitelik kazanmıştır ve bundan geriye dönüş yoktur. Artık **en ufak bir malın üretimi dahi, çeşitli ülkelerdeki işçilerin ortak çalışmasıyla gerçekleştirilmektedir.** Onlarca ülkeden yüz binlerce işçi, UPS, Ford, Mercedes, IBM, Coca Cola, Shell, Toyota, Arçelik, General Motors, AEG, gibi tekellerin bünyesinde çalışmaktadır.

Dünyadaki üretimin büyük çoğun-

luğunu elinde tutan dev tekeller olunca, **işçi sınıfının mücadelesi ve örgütlenmesi de bu tekelere karşı ve uluslararası çapta olmak zorundadır.** İşçi sınıfının örgütlenme ve mücadelesinin ulusal sınırları aşması, sermayenin uluslararası bir boyut kazanmasının ve tekelleşmesinin getirdiği zorunlu bir sonuçtur. Bu mücadele, sendika bürokratlarının ileri sürdüğü gibi, “imkânlarımız yok”, “çok zor”, “olanaksız” denilerek ikinci plana atılacak bir mücadele değildir. **Dev tekeller din, dil, ırk ve renk**

ÜİD-DER kurulduğu günden bu yana işçi sınıfının uluslararası dayanışmasına dikkat çekiyor ve işçilerin bu doğrultuda örgütlenmesine özel bir önem veriyor.

ayrımı yapmadan dünyadaki sınıf kardeşlerimizle birlikte bizleri de aynı sömürüye tâbi tutmaktadırlar. Bizler de bu sömürüye karşı, dünya işçilerinin bir parçası olarak, ortak örgütlenme ve mücadeleye ilgisiz kalmayız, kalmamalıyız. İş güvencemizi ve haklarımızı sermayenin saldırılarından koruyabilmemizin tek yolu, uluslararası çapta örgütlenmekten, uluslararası mücadeleyi yükseltmekten ve dünya işçileriyle omuz omuza dayanışma içinde olmaktan geçiyor.

Türkiye’de son zamanlarda yapılan birçok eylem ve örgütlenme uluslararası dayanışmaya sahne oldu. Yerli ve yabancı firmalara (Novamed, Sinter, E-Kart, Desa, Tekel, Rimaks ve UPS) karşı yapılan eylem ve örgütlenmeler ulusal sınırları aşarak, dünya işçilerinin gündemine girdi. **Sendikaların uluslararası düzeyde aynı gün ve saatte ortak basın açıklamaları yapmaları, iş durdurmaları, eylem ve yürüyüşler organize etmeleri, mücadele eden işçilerde, “çıkarlarımız dünya işçileriyle ortaktır”, “kazanmak için**

dünyanın her ülkesinde güçlü bir işçi dayanışması olmalıdır” düşüncesini doğurmaktadır. En son örnek, Uluslararası Taşımacılık Sendikası ITF’in, UPS işçileriyle 1 ve 15 Eylül günlerini Küresel Eylem Günü ilan ederek örgütlü olduğu 154 ülkede, sendika ve işçi örgütlerine ortak eylem ve dayanışma çağrısında bulunması oldu. Henüz yetersiz de olsa bu tür eylemler yaygınlaştıkça işçilerin kazanma gücü ve kendine güveni artacak, patronlarınsa kaybetmesi kolaylaşacaktır. **Bilinçli işçilerin görevi, böylesi mücadelelerin kazanımla sonuçlanması için uluslararası kampanyaları, eylemleri ve grevleri daha da güçlendirmektir.**

Dünyadaki işçilerin çalışma ve yaşam koşulları giderek kötüleşmektedir. Dev tekeller ülke ayrımı yapmadan hükümetlere baskı yapmakta, işçi sınıfının örgütlenmesini engellemekte, ücretleri düşürmekte, on binlerce işçiyi işten atmakta, esnek çalışma ve taşeronlaştırmayı yaygınlaştırmakta, hatta mücadeleciler sendikacıların önünü suikastlarla kesmeye çalışmaktadırlar. Ekonomik kriz bahanesiyle sermaye, ülke ayrımı yapmadan bütün işçilerin haklarına, sendikal örgütlenmelerine yönelik saldırıları arttırmıştır. Örneğin Avrupa ülkelerinde de işsizlik yükseliyor, emeklilik yaşı arttırılıyor ve sosyal haklar yok ediliyor. Bu nedenle haklarımızı korumak ve yeni haklar kazanmak için bütün işçilerin ulusal sınırları aşan mücadeleye atılması günümüzde acil bir zo-

runluluk haline gelmiştir.

Hatırlayalım “8 saatlik işgünü” mücadelesi, kadın işçilerin “eşit işe eşit ücret talebi” veya sendikal hakların kazanılması uluslararası mücadelelerle başarılmıştı. Bugün de Türkiye’de, Amerika’da, Yunanistan’da, Çin’de, Güney Afrika’da, Yeni Zelanda’da kısacası bütün dünyadaki işçilerin, taleplerini kan emici patronlar sınıfına kabul ettirebilmesi ancak sınırları aşan birleşik mücadeleden geçiyor. **Dev tekeller dünya işçi sınıfını bir ahtapotun kolları gibi sarıp, sömürmektedir.** Bu sömürü zincirini kırıp parçalamak için ortak örgütlenmeli, mücadelemizi hem ulusal ve hem de uluslararası anlamda daha da güçlendirmeliyiz.

ÜİD-DER kurulduğu günden bu yana işçi sınıfının uluslararası dayanışmasına dikkat çekiyor ve işçilerin bu doğrultuda örgütlenmesine özel bir önem veriyor. İşçi sınıfını ve sendikaları bu yönde örgütlenmeye çağırıyor. Günümüzde işçi sınıfının uluslararası dayanışma ve mücadelesi o denli önemlidir ki, ekonomik kazanımların yanı sıra, dünyamızda yaşanan haksız savaflara dur demek, krizlerin bedelini ödememek ve çevre felâketlerini önlemek için dünya işçilerinin ortak mücadele vermesi gerekiyor. **İşçi sınıfı uluslararası bir sınıftır ve mücadelesi de uluslararası olmalıdır.**

15 Ekim 2010

İşyeri Temsilcileri İşçilerin Temsilcileri Olmalıdır!

Sendikalı işyeri sayısı her geçen gün azalıyor. Buna paralel olarak da işçi sınıfının kazanılmış hakları patronlar tarafından bir bir geri alınıyor. İşçi sınıfının örgütlü gücünü temsil etmesi gereken sendikalar, buna karşı gerektiği ölçüde tepki göstermiyorlar. Bunun en önemli nedeni sendikaların tepesine çöreklenen sendika bürokratlarıdır. Sendikaları adeta kendi işyeri gibi gören ve kendi koltuklarını koruma sevdasına düşen bürokrat sendikacılar, mücadeleci sendikal anlayıştan yan çizerek, uzlaşmacı sendikal anlayışı yaygınlaştırmaktalar. Sendika bürokratları, bu uzlaşmacı tutumun işyerlerinde de kök salmasına neden oluyorlar. Örneğin, işyerlerinde işçilerin temsilcisi olması gereken işyeri temsilcilerinin büyük bir bölümü, tıp-

kı bürokrat sendikacılar gibi uzlaşmacı bir anlayışla hareket ediyorlar. Adı işçi temsilcisi olan bu kişiler, birçok işyerinde baş gösteren sorunlar karşısında işçilerden yana değil, patronlardan yana tutum alıyorlar. **İşçiler sendikalı olmalarına rağmen gerçekte örgütlü olmadıkları için, daha doğrusu örgütlülük kâğıt üzerinde kaldığı için işyeri temsilcilerine ve sendika yönetimlerine müdahale edemiyorlar.** Bu durum elbette biz işçileri sendikalarımıza küstürmemeli. Gerçekler acı da olsa tüm boyutuyla bilmeli ve kavramalıyız ki çözüm üretebilelim. Sendikalarımızı kendi kişisel menfaatleri temelinde kullanan sendika yönetimlerinden temizlemek için, **tabanda örgütlülüğümüzü güçlendirmekten başka bir yol yok!** İşçilerin söz, yet-

ki ve karar hakkına sahip olmasıyla sendikalarımız gerçek anlamda güçlenecektir. Bu nedenle işyeri temsilciliği ve işyeri örgüt- lülüğü çok önemlidir.

Tüm işyeri temsilcileri işçilerin oyuyla seçil- meli, onların karar- ları doğrultusunda hareket etmeli, gö- revlerini yerine ge- tirmedikleri takdir- de işçiler tarafından görevlerinden alın- malıdır. Görevini işçilerden yana yap- mayan işyeri temsilcisi ya da sendika yöneticisi görev süresi bitmeden gö- revden el çektilerilmelidir.

Ancak işçiler tabanda örgütlü olma- dıkları müddetçe bu gerçekleşemez.

Diğer taraftan yasalar da işçilerin iş- yerlerinde söz hakkını engelliyor. Örneğin, işyeri temsilcilerini sendika

yönetimlerinin atamasını dayatıyor yasalar. Bu durumda, patronla arasını bozmak istemeyen ve işyerinde kendi denetimini kurmak isteyen bü-

rokratlaşmış sendikacılar, işçi- lerden yana olmayan kimse- leri işyeri temsilcisi olarak atamaktalar. Kimi sendi- kalar ise işçiler temsilciyi seçtikten sonra atıyor. Fa- kat aslında burada da du- rum değişmiyor. Sendika yönetimleri kendi adam- larını işçilerin önüne aday olarak sürerken, mücade- leci olan işçilerin de önünü kesiyor ve hatta işçileri tehdit ederek onlara oy vermelerini engellemiş oluyorlar.

Patronların yapacağı saldırılara karşı örgütlü bir güç oluşturmak, işyerinde sendikanın güçlü olmasına bağlıdır. İşten atmalara, hak gasplarına ör- gütlü bir tepki verebilmek mücadele bilincinin yükseltilmesini gerektirir.

**İşçiler sendika-
lı olmalarına rağmen
gerçekte örgütlü olma-
dıkları için, daha doğrusu
örgütlülük kâğıt üzerinde
kaldığı için işyeri temsil-
cilerine ve sendika yö-
netimlerine müdaha-
le edemiyorlar.**

İşyeri temsilcilerinin görevi işçilerin örgütlülüğünün gelişmesi, işçiler arasındaki dayanışmanın güçlenmesi ve patronlar karşısında bilinçli bir şekilde durmaları için çalışmaktır.

İşyeri temsilcileri işçilerin sorunlarını, görüşlerini, talep ve istemlerini sendikaya taşır. Fakat uzlaşmacı sendikacılık anlayışının geldiği noktada, birçok işyerinde temsilciler işveren temsilcisi gibi davranmaktadır. Fabrikadan işçi çıkarılacağına ya da ihbar verileceğine işyeri temsilcileri karar vererek personel müdürlerinin görevini üstlenmektedirler. Bir dönem işyeri temsilciği yapan kişilerin emekli olduktan sonra patronun personel müdürü olduğuna dair birçok örnek vardır. Böylece asla işçilerin çıkarını savunamaz, onların derdi işçilerin üzerinden kendi küçük çıkarlarını savunmaktır.

Sendikaların tepesine kurulan, işçilerden kopan ve kendi çıkarları için çalışan bürokratlar, daha sonra bunun mükâfatını milletvekili olarak alıyorlar. Sendika başkanları, şube başkanları ve hatta temsilciler de bir zamanlar kendilerinin yerinde olan

ama vekil seçilmeyi başaran konfederasyon başkanlarına özeniyorlar. Bu nedenle bürokrat sendikacılar geleceklerini ve menfaatlerini düşündükleri için patronlarla iyi geçiniyorlar ve işçiler işten atıldığında onlara sahip çıkmıyorlar. Hatta bu işbirlikçiler, kendileri için tehdit olabilecek mücadeleci işçileri de patronlarla anlaşarak

işten atıyorlar. Ancak bu işbirlikçiler sanmasınlar ki devran böyle gidecek. Tabanda örgütlülüklerini güçlendiren işçiler, sendikaların tepesine çöreklenmiş bürokrat sendikacıları eninde sonunda sendikalardan def edecekler.

Sendikalarımızı bürokrasiden, koltuk sevdalısı işbirlikçilerden kurtaralım. Sendikalarımızın başına dürüst, namuslu, emeğiyle geçinen, işçilerden kopmayan, patronlar gibi yaşamaya özenmeyen mücadeleci işçileri geçirelim. Ama daha da önemlisi sendikalarımıza her daim sahip çıkalım. Seçtiğimiz işyeri temsilcilerinden başlayarak sendika yöneticilerini denetleyelim, görevini yapmayandan hesap soralım. Ancak bu şekilde sendikalar işçilerin mücadeleci örgütleri haline gelebilir.

15 Temmuz 2011

İşyeri Komiteleri

Günümüzde sendikaların tepesine çöreklenen sendikal bürokrasi, işçi sınıfının bu örgütünü tümüyle kontrol ediyor. Bürokrasinin hâkimiyeti altında olan sendikalar, işçi sınıfının haklarını savunmaktan uzak bir görüntü oluşturuyorlar. Sendika üst düzey yöneticilerinin maaşları, işçilerin ücretlerinden kesiliyor ve onların ücretini kat be kat aşıyor. Yüksek ücret alan, altına araba çeken ve patronlarla içli dışlı olan sendika bürokrasisinin çıkarları, işçi sınıfının çıkarlarından farklılaşıyor ve içinden çıktığı sınıfa yabancılaşıyor. Ama buna rağmen, bürokratlar koltuklarında rahatça oturuyorlar.

Bunun en önemli nedeni, işçi sınıfının örgütsüz olmasıdır. İşçi sınıfının örgütlülüğünün temel taşlarından biri de işçilerin taban örgütleridir. Ama ne yazık ki, işçiler bugün bu örgütlülüğünden yoksundurlar. Oysa **taban örgütlülüğü, sendikaların başına geçenlerin bürokratlaşmasını engelleyecek önemli araçlardan biridir** aynı zamanda. Sınıf mücadelesinde hayati değeri olan taban örgütlülüklerinin başlangıç yeri işyerleridir, fabrikalardır.

Taban örgütlülüğü, genel olarak grev-direnış zamanlarında “grev komitesi” adıyla ortaya çıkıyor. **Oysa mücadele patlak vermeden önce işyerlerinde komiteler oluşturulmalıdır ki, önceden gerekli hazırlıklar yapılabilsin.** Taban örgütlülüğünün işyerlerindeki karşılığı olan “işyeri komiteleri”, işçilerin hangi taleplerle mücadeleye gireceklerini belirler ve mücadeleyi yönetir. **Komite üyeleri, bir işyerindeki sendikalı veya sendikasız, hangi siyasal görüşten olduklarına bakılmadan, tüm işçilerin katılımıyla yapılan seçimlerle belirlenir.** Seçilen üyeler, kendilerini seçen işçilerin iradesini temsil ederler. Kendi

temsilcilerini seçen işçiler, seçimden sonra da kenara çekilmezler, sorumluluk almaktan kaçınmayarak komiteyi denetlerler. Bu sayede, bütün işler temsilcilerin sırtına yıkılmaz, işyeri düzeyinde bile olsa bürokratlaşma yaşanmaz. **Komite üyeleri sorumluluklarını yerine getiremezlerse, kendilerini seçenler tarafından her an geri çağrılabilirler.**

İşyeri komitesi, bütün işleri kendi başına yapmaz. İşyerinde oluşturacağı **“alt komiteler”** aracılığıyla mücadeleyi örgütler ve yönetir. Bu alt komitelerle işçiler arasında bir işbölümünün olmasını sağlar ve işleri takip eder. **Mücadelenin her aşamasından bütün işçileri haberdar eder ve önemli karar anlarında onaylarına başvurur.** Aldığı kararları, üzerinden atlamadan bütün işçilere gerekçeleriyle birlikte anlatarak kavratmaya çalışır. Böylece işçilerin deneyim kazanmasını sağlamış olur. Alt komitelerle koordinasyonu, işyeri komitesi sağlar. **Alt komiteleri oluşturarak tüm işçilerin mücadele içinde aktif olarak yer almasını sağlayan** işyeri komitesi, işçilerle kurduğu bağların her zaman canlı kalmasına özen gösterir. İşçiler ise bu canlı ilişkiden dolayı komiteyi denetlerler.

İşyeri komiteleri, sendikal örgütlenmenin de temelini oluşturur. Greve çıkılması veya direniş yapılması gerektiğinde, önceden yapılacak hazırlıklar komite tarafından gerçekleştirilir. İşçiler bir yandan hazırlıklarını yaparken patron da boş durmayacak-

tır; mücadelenin önünü kesmek, işçilerin birliğini bozmak için baskıyı arttıracak ve ayak oyunları yapmaktan geri durmayacaktır. Bu nedenle, mücadelenin işçiler lehine sonuçlanması, patronun her türlü tezgâhına karşı işçilerin örgütlü ve hazırlıklı olması sayesinde mümkün olabilecektir.

İşçi sınıfı örgütsüz olduğu için sendikal bürokrasi tam anlamıyla başına buyruk hareket etmektedir. Hatta iyice sınıf işbirliğinin batağına batmış olan bazı sendika yöneticileri adeta patronlar sınıfının işçilerle görüşen temsilcileri gibi davranabilmektedirler. Aristokratlaşmış olan bu sendikacılar, işçilerin değil düpedüz patronların çıkarlarını savunmaktadırlar. Bunun en bariz örneği, işten atılan işçilere, bu sendikacıların utanmadan şu cevabı vermeleridir: “Ama kriz var, ne yaparsınız!” **Sendikal bürokrasinin işçilere haber vermeden patronlarla görüşmeler yapması, toplu sözleşme maddelerini işçilere danışmadan kendi başına belirlemesi ve de tabii “satış sözleşmeleri” imzalaması, artık alışılmış bir olay haline gelmiştir.**

İşte işyeri komitelerinin bir önemi de burada ortaya çıkmaktadır. İşçilerin kuracağı bu taban örgütleri, işçilerden habersiz yürütülen her türlü görüşmeye ve işçilere tepeden dayatılan her türlü bürokratik karara daha baştan karşı koyarak, sendikal bürokrasinin önüne geçebilirler. İşçilerin bu düzeyde bir taban örgütlülüğünün olması, sendikaların bürokratların eline geçmesini engelleyecektir. Çün-

kü her şeyden önce bu taban örgütleri, sınıfsal konumundan uzaklaşan ya da sınıfından bütünüyle koparak patronlarla içli dışlı olan sendikacıları alaşağı edecek bir bilinç düzeyine sahip örgütler olacaktır. Ancak böylesine bilinçli bir taban örgütlenmesiyle, yani işyeri komiteleri aracılığıyla sendikal bürokrasiye karşı güçlü bir basınç oluşturulabilir ve sendikal bürokrasinin gelişmesinin hareket alanı daraltılabilir.

Bu düzeye tam ulaşmamış olsa bile, işçi sınıfının 1980 öncesinde buna benzer “taban örgütleri” yaratma çabası olmuştur. 1970’li yılların sonlarına doğru metalurji sektöründe dalga dalga gelişen grevler esnasında bu tür bir örgütlenmeye tanık olunmuştu. O

dönemde madeni eşya sanayii sektöründeki patronlar bir araya gelerek, metalurji işçilerine karşı saldırıya geçmişti. Madeni eşya sanayicilerinin örgütü olan MESS, bu işkolunda çalışan işçilerin kazanılmış haklarını bile geri almaya ve işçileri düşük bir toplu sözleşmeye razı etmeye hazırlanıyordu. Bu işkolunda DİSK’e bağlı Maden-İş sendikasının üyesi olan binlerce işçi, MESS’in baskılarına boyun eğmeyeceklerini daha baştan aldıkları bir kararla ortaya koymuşlardı. **“Tabanın söz ve karar sahibi olması”** ilkesinden hareket eden Maden-İş üyesi binlerce işçi, kendi fabrikalarında daha derinlemesine bir örgütlenmeye giriştiler. Sendika temsilciliğinin yanı sıra, fabrika içindeki değişik üretim ünitelerinde de “ünite temsilcilikleri” örgütlediler. Bunun yanı sıra, toplu sözleşme teklifinin hazırlanışından sözleşmenin bağıtlanışına kadar geçecek tüm aşamalarda tabanın aktif denetimini sağlamak üzere Toplu Sözleşme Komiteleri kurdular. Maden-İş sendikası toplu sözleşmeyi bu komitelerle birlikte hazırladı ve greve çıkma kararını da binlerce işçiyi temsil eden bu Toplu Sözleşme Komiteleri ile birlikte aldı.

Tarihteki bu ve benzeri deneyler, başta sendikalı işyerleri olmak üzere, tüm işyerlerinde taban örgütlülüklerimizi yaratmamızın ve mücadeleyi yükseltmemizin yaşamsal önemde olduğunu gösteriyor bize!

14 Ekim 2008

Metal Fırtınası: Güç İşçide!

Birleşen işçi güçlüdür

Metal işçilerinin başlattığı mücadele, işçilerin birleşip mücadeleye atılırlarsa gerçekte ne denli güçlü olduklarını bir kez daha ortaya koydu. Birleşen ve üretimi durduran işçiler kendi güçlerini gördüler, moral buldular ve mücadele içinde kardeşleştiler. Metal işçilerinin başlattığı mücadelenin pek çok önemli noktası var, kısaca bir kaçına değinelim.

İşçiler bir sınıftır, işçilerin patronlar karşısında çıkarları ortaktır. Nitekim Bursa'da Renault işçilerinin yaktığı mücadele ateşi derhal diğer metal fabrikalarına, kentlere ve sektörlere sıçradı. Metal fırtınasının yayılmasından dehşete düşen patronlar, MESS, sermaye medyası ve Türk Metal çetesi el ele vererek işçilerin karşısında birleştiler.

Çalışma Bakanlığı, MESS ve Türk Metal çetesi, “üretimi durdurmak suçtur” diyerek işçilerin iradesini kırmaya giriştiler. Ama işçiler “ölmek var, dönmek yok!” cevabını verdiler. **Metal işçilerinin mücadelesi aynı zamanda işçi sınıfının mücadelesinin mevcut dar yasal sınırlara sığmayacağını gözler önüne serdi.** Çünkü mevcut yasalar aslında patronlardan yanadır ve işçilerin mücadelesi bu yasalara sığmaz. **İşçilerin mücadelesi meşruiyetini bu yasalardan**

değil haklılığından alır.

Başlayan mücadelenin en önemli yönü, **üretimden gelen gücün kullanılması gerektiğinin** işçilerin bilincine çıkıyor olmasıdır. İşçiler üretimi durdurmayı meşru olarak görüyorlar. Haklarını aramaya girişen pek çok fabrikada işçiler peş peşe şalteri indirmekten çekinmediler, çekinmiyorlar.

Metal direnişinden dersler

Türk Metal'i işçilerin başına musallat eden, 12 Eylül 1980 askeri darbeyle işbaşına gelen faşist yönetim ve patronların örgütü MESS'dir. 1980 öncesinde Maden-İş'te örgütlü olan metal işçileri, MESS'i birçok kez dize

getirmişlerdi. Darbeci yönetim DİSK/Maden-İş gibi mücadeleciler sendikaları kapattı. Amaçları geçmiş ile gelecek arasındaki bağları kopartmaktı. İstiyorlardı ki yeni işçi kuşakları geçmişin mücadele deneyimlerini öğrenmesinler. Bunda ne yazık ki büyük ölçüde başarılı oldular.

Bugün ayağa kalkan işçiler, geçmişin mücadele deneyimlerinden çok uzaklar. Son derece **örgütsüz ve hazırlıksızlar**. Meselâ direnişin ilk gününden itibaren **patronlar, medya, polis ve Türk Metal, işçileri milliyetçilik üzerinden baskı altına aldı**. "Aranızda teröristler var", "dışarıdan gelenler siyaset yapmak istiyorlar, ortalığı ka-

riştirmek istiyorlar” diyerek işçileri korkuttular. Bu nedenle işçiler, işçi sınıfının m¼cadele deneyimlerine sahip işçi örg¼tlerinden uzak durdular. B¼ylece farkında olmadan kendilerini, m¼cadele ettikleri patronlar karşısında yalnız bıraktılar. Oysa fabrika ön¼ne gelen işçi örg¼tlerinin amacı sınıf dayanışmasını büy¼tmektir. M¼cadeleye girişen işçiler, bu temelde örg¼tl¼l¼klerini güçlendirmeden ve sınıf dayanışmasını büy¼tmeden kazanamazlar ve istedikleri sonuçları elde edemezler. Sermaye sınıfı son derece örg¼tl¼d¼r, işçilerin ise sınıf dostlarından başka kimseleri yoktur. İşçiler deneyimsiz oldukları ve kendi-

lerini yalıtıktıkları için hem taleplerini tam olarak hayata ge¼iremediler hem de Ford gibi fabrikalarda patronlar direnişi kırdı. Burada bazı hataları sıralamak oldukça öğretici olacaktır.

- 1. İşçiler m¼cadelelerini birleştirip tek merkezden yönetemediler.** Meselâ tüm fabrikaları kapsayacak şekilde metal işçileri dayanışma ve koordinasyon kurulu kursalardı ve tek merkezden direnişi yönetselerdi, sonuç bug¼nk¼nden çok farklı olurdu.
- 2. İşçilerin fabrikalarında seçtikleri komiteler veya sözc¼ler kimi durumlarda patronların ayak oyunları karşısında yetersiz kaldı.** Coş-

kunöz'de temsilciler patronla yapılan toplantıya kendileri girmeleri gerekirken, işverenin etkisine daha açık olan takım başlarını gönderdiler ve bu yüzden direniş kırıldı.

3. Tofaş işvereni işçilerin evlerine “casuslarını” gönderdi ve bunlar işçi eşlerini tehdit ettiler. Kocalarının işten atılacağını, aç kalacaklarını söyleyerek korkuttular. Özellikle içerideki işçilerin dışarı çıkması için işçi eşlerini fabrika önüne gönderdiler, baskı kurdular. Bu durum, direnişin tam sonuç almadan bitmesinde etkili oldu.

4. **Kadınların desteği işçiler için çok önemlidir.** İşçiler mücadeleye aileleri ile birlikte katılırlarsa güçlü olurlar. Eğer işçiler kendilerini yalıtılmamış olsalardı ve tüm kadınları bir araya getiren işçi eşleri komitesi gibi bir örgütlenme yaratabilselerdi, direniş kırılmaya gelenlerin yüzüne ağır bir tokat atmış olurlardı.

5. Renault'ta MESS, oyun üzerine oyun sahneledi. **İşçi temsilcilerini yıpratmak için onları görüşmeye çağırıp uzun süre bekletti.** MESS ve Renault temsilcileri, toplantıları bilerek uzattılar. Meselâ son toplantı tam 6 saat sürdü. Temsilciler içeride görüşürken, dışarıdaki işçiler saatler boyunca coşkulu tezahüratlar yapıp kararlılıklarını ortaya koydular. Fakat temsilcilerin sayısının az olması ve yorgunluk talepler tam olarak karşılanmadan işbaşı yapılmasında etkili oldu.

6. Türk Traktör'de işçi temsilcileri

taleplerinin kabul edildiğini açıkladılar, işçiler kazanmıştı. Oysa **işçiler taleplerinin kabul edildiğini içeren bir belge bile almamışlardı.** Deneysizlikleri, “kazandı” sarhoşluğu saldırılara hazır olunmamasında etkili oldu. Ertesi gün patron saldırılara başladığında ve tüm temsilcileri işten attığında işçiler ne yapacaklarını bilemediler.

7. Koç Grubu Ford Otosan'da uzun süre direniş kıramadı. Son gün yönetim, işçilerin yeni temsilciler seçmesini söyledi ve onlarla görüşeceklerini açıkladı. Fakat yeni temsilciler seçilmesine rağmen, işveren görüşme “isteğinin kendisinden gelmediğini” söyleyerek bu yeni temsilcilerle görüşmeyi kabul etmedi.

8. Kendilerinin de neticede birer işçi olduğunu kabul etmeyen bir kısım beyaz yakalılar patronların lehine çalıştı. Oysa **direnişçi işçiler yeterince örgütlü olabilselerdi, bizzat beyaz yakalı arkadaşlarının bir kısmını yanlarına çekmeyi başarabilirdiler.**

Metalde kendi fabrikalarında mücadele yürüten işçiler yeterince bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, aslında başlattıkları **kavga sermaye sınıfına karşı bir kavga**dır ve tüm işçi sınıfını ilgilendirmektedir. Metal işçileri bedeller ödeyerek gerçekleri öğreniyorlar. Yaşanan süreçte kimi işçilerin morali bozulsa da nihayetinde bu geçici bir durumdur. Bir kez buz kırılmış ve suyun önü açılmıştır. Şimdi dersler çıkartma, örgütlü ve bilinçli bir şekilde mücadeleyi ileriye taşıma zamanıdır.

Metal İşçisi Boyun Eğmiyor, Eğmeyecek!

Birlik ol ve kendi gücüne güven!

Onlarca otomotiv ve metal fabrikasında üretimden gelen güçlerini kullanarak Türk Metal'den istifa eden ve MESS dayatmalarına karşı taleplerini yükselten işçilerin mücadelesi devam ediyor. Bitti denilen yerde mücadele yeniden canlanıyor, söndü denilen yangın yeniden alevleniyor. Çünkü işçiler, on yıllardır kendilerini satan gangster Türk Metal çetesine ve azıllı işçi düşmanı MESS'in dayatmalarına çok öfkeli. Yılların öfke birikimi açığa çıkıyor.

Bu süreçte pek çok işyeri Türk Metal'den tamamen temizlendi. Bursa'da metaldeki fırtınanın fitilini ilk ateşleyen Renault işçileri, tüm metal işçilerine cesaret verdiler. Arkadaşları işten atıldığında ve talepleri karşılanmadığında üretimi durdurdular, böylece diğer işçilere de örnek oldular. Haksızlıklara karşı hep birlikte mücadele etmenin ve bu mücadele sayesinde oluşan birliği korumanın yolunu gösterdiler. "Birlik ol ve kendi gücüne güven" dediler. Bir diğer güzel örnek Polatlı'da yaşandı. ORS işçileri, hem Türk Metal'den kurtuldular hem de atılan işçi arkadaşlarına sahip çıktılar. 1600 işçi tek yürek, tek yumruk oldu ve işçiyi pervasızca sömürmek isteyen patrona, işbirlikçi çeteye verilmesi gereken cevabı verdi. Gebze'de ise metal işçilerinin mücadele bayrağını ilk olarak ZF Sachs işçileri dalgalandırdı. Eylemlerinin her anında birliklerini ve kararlılıklarını tereddütsüz yansıtan ZF Sachs işçileri, patronların oyunlarını boşa çıkardı-

lar. ZF Sachs yönetimi işçilerin gücünü defalarca sınamış ve defalarca aynı yanıtı aldı. Bu örnekler de gösteriyor ki, işçiler mücadele için hazırlık yaptıklarında ve birlik olduklarında kazanırlar. Sözümlü ettiğimiz fabrikaların ortak özelliği işçilerin kararsızlığı, dağınıklığa geçit vermemeleridir. Her durumda birbirlerine sahip çıkmaları, tek vücut gibi davranmalarındır.

Buz kırıldı, yol açıldı!

Patronlar sınıfı, 35 yıl önce işçilerin birliğini ezmek, örgütlerini dağıtmak için 12 Eylül darbesini tezgâhladı. Sadece onların sermayesini büyütme için çalışacak, her şeye boyun eğecek işçiler istiyorlardı. Türk Metal onların sağ kolu olacak, sanayinin lokomotif olan metal sektöründe işçilere göz açtırmayacaktı. Bu planlar tıkr tıkr işledi. İşçiler makinenin bir parçası yerine konuldu. İnsan olduklarını unutmaları istendi. Geçmişte elde ettikleri kazanımlar da tıpkı hafızaları gibi silindi. İşçiler geçmişin tüm deneyimlerini unuttular. Bugüne göre çok daha gelişkin olan ekonomik ve sosyal haklarını, mücadeleciler sendikalarıyla birlikte elde ettikleri demokratik haklarını kaybettiler. İşçiler için büyük kayıplar, yıkımlar getiren bu karanlık yıllar, patronlara daha fazla kâr ve daha büyük servetler kazandırdı. On yıllardır iyice pervasızlaşan patronlar, metal işçilerinin eylemleriyle neye uğradıklarını şaşırıyorlar.

İşte metal işçilerinin eylemlerinin büyük önemi buradadır. İşçiler uzun

yıllardır ilk defa böyle bir mücadele deneyimi yaşıyorlar. Üretimden gelen güçlerini kullanarak biat ve körü körüne sadakat bekleyen patronlardan hesap soruyorlar. Sömürü düzeninin sahiplerine “yeter artık” diyorlar. Sattılmış Türk Metal yüzünden metal işçilerinin kaderi patronların iki dudağı arasında dururken şimdi durum bambaşka. Metal işçilerinin elleri MESS’in ve Türk Metal çetesinin yakasında. On binlerce işçi elini taşın altına birlikte soktu ve patron sopsası Türk Metal’i işçi sınıfının başından def etme kavgasına girişti.

Metal işçisinin kanını emen MESS işçilere para dağıtmaya girişti. İşçi gardiyanı Türk Metal ise artık daha demokratik olacağına dair yemin billâh etmeye başladı. Para dağıtmaya, işçilere kendi temsilcilerini seçme hakkı tanımaya hazır olduğunu ilan etti. İşte bu tablo, moral bozmaya, yıldınlığa kapılmaya gerek olmadığını açıkça gösteriyor. Tek tek işyerlerinde ne yaşanmış olursa olsun işçiler bu mücadelede yenilen tarafta değiller.

Metal işçilerinin ve onları takip eden diğer sektörlerden işçilerin hayatlarında yeni bir sayfa açılıyor. İşçiler hem hak elde etmenin yollarını öğreniyorlar hem de haksızlıklara karşı birlikte baş kaldırmanın onurunu yaşıyorlar. Bir sınıfın parçası olduklarını, tek başına kurtuluşun olmadığını anlamaya başlıyorlar. Bu nedenle patronların saldırıları da, bu saldırılar karşısında geçici geri çekilmeler de işçilerin moralini bozmamalıdır. Asıl

kazanım, bu mücadeleler sayesinde işçilerin geçmişin mücadele deneyimlerini öğrenmesi, patronların nasıl bir sınıf olduğunu görmesi, medyanın ve polisin patronlara nasıl hizmet ettiğini kavramasıdır. Kendi güçlerinin farkına varan işçiler, kimin dost kimin düşman olduğunu gördüler.

Ders çıkar, güçlenerek ilerle!

Metal işçilerinin mücadelesi daha şimdiden kazanımlarla doludur ve dalga yeniden yükselecektir. İşçiler daha yolun başında olduklarını biliyorlar. Şimdi bu mücadele içinde yaptıkları hatalardan dersler çıkarmaya girişiyorlar. Dostun ve düşmanın kim olduğunu öğreniyorlar. Kimlerin kendilerini desteklediğini, kimlerin zihinlerini önyargularla doldurduğunu görmeye başlıyorlar.

Türk Traktör fabrikasında patron, işçilere taleplerini karşılayacağı sözü verdiği halde öncü işçileri işten çıkardı. Bu durum diğer fabrikalardaki işçilerin deneyimi haline geldi.

Patronların verdiği hiçbir söze güven olmayacağını anlayan işçiler, patronları protokol imzalamaya zorladılar. TOFAŞ işçileri, eylemlerini ve seslerini duyurmeyen medyanın gerçekte patronlar sınıfına hizmet ettiğini kendi deneyimleriyle gördüler. Medyayı protesto ve teşhir ettiler. Arçelik LG işçileri, haksızlığa uğradıkları halde, sendikal özgürlükler yasalarca tanındığı halde polis zoruyla fabrika dışına çıkarıldılar. Polisin gerçekte kime hizmet ettiğini görmüş oldular.

Metal işçileri, ne kadar birlik olurlarsa o kadar güçlü olacaklarını, ne kadar dağınık olurlarsa o kadar büyük bedeller ödeyeceklerini anlamaya başlıyorlar. İşte tüm bunlar, çıkarılması gereken temel derslere ışık tutuyor. Metal işçileri moral bozmak, yılgınlığa kapılmak yerine bu derslere odaklanmalılar. Bunu yaptıkları ölçüde gelecek fırtınanın daha büyük olacağı ve bu fırtınanın patronlar sınıfını daha şiddetle sarsacağı açıktır.

